

**VERSLAG VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE COMMISSIE SOCIALE
LEEFOMGEVING EN DE COMMISSIE BESTUUR EN MIDDELEN DORDRECHT D.D.
11 FEBRUARI 2020**

Vergaderkamer 1

Voorzitter: mevr. Van der Ham

Commissiegriffier: dhr. Coenen

Verslag: NotuBiz

Aanwezig:

Mevr. Van Benschop (GroenLinks)

Mevr. Van den Bergh (PvdA)

Mevr. De Boer (inspreker namens Leger des Heils)

Dhr. Boersma (ChristenUnie/SGP)

Mevr. Van den Boogaard (inspreker namens DGJ Afdeling Zorgregie)

Dhr. Bosman (ChristenUnie/SGP)

Dhr. Burakçin (GroenLinks)

Dhr. Chapel (CDA)

Dhr. Den Dekker (inspreker namens Actiecomité Kromhout Kasperspad)

Mevr. Van Dongen (inspreker namens Beheergroep Kromhout/Kasperspad/Sint Jorisweg)

Mevr. Dubbelt (inspreker)

Mevr. Epker (inspreker)

Dhr. Freeke (regiodirecteur Leges des Heils Rijnmond Zuidwest)

Dhr. Guler (inspreker namens Handhaving)

Mevr. Jager (Fractie Jager)

Mevr. Koene (Gewoon Dordt)

Dhr. Kolff (Burgemeester)

Dhr. Kleinpaste (Gewoon Dordt)

Mevr. Klinkmast (bewoner Herstart Leger des Heils)

Dhr. Kreukniet (inspreker namens Politie Eenheid Rotterdam)

Mevr. Kruger (GroenLinks)

Dhr. Van der Kruijff (CDA)

Dhr. Kwaak (VVD)

Dhr. Van Leeuwen (PVV)

Mevr. Levering (inspreker namens Trivire)

Dhr. De Lijster (GroenLinks)

Dhr. Merx (VVD)

Dhr. Van der Net (VVD)

Mevr. Nijhof (Beter Voor Dordt)

Mevr. Den Ouden (ambtelijke ondersteuning)

Dhr. Peters (VVD)

Dhr. Polat (D66)

Dhr. Portier (SP)

Mevr. Rutten-Alberts (PVV)
Dhr. Schalken-den Hartog (Beter Voor Dordt)
Mevr. Striebeck (VSP)
Dhr. Tibboel (inspreker namens cliëntenraad Leger des Heils)
Dhr. Tiebosch (D66)
Dhr. Van Verk (PvdA)
Dhr. De Vries (inspreker)
Mevr. Weerts (CDA)
Dhr. Wringer (Beter Voor Dordt)
Dhr. Zwanenburg (inspreker namens Politie Eenheid Rotterdam)
Portefeuillehouders: wethouder P. Heijkoop, wethouder M. Stam

1. Opening, mededelingen en vaststellen agenda

De voorzitter: Goedenavond, welkom allemaal bij deze commissievergadering gezamenlijk tussen commissie Bestuur en Middelen en Sociaal van 11 februari 2020. Allereerst het verzoek aan alle aanwezige raadscommissie en collegeleden om zich voor te stellen via de microfoon. We zijn met veel, dus dat zijn er veel. Ik stel voor dat we eerst deze tafel doen en dan de tweede ring, te beginnen aan mijn linkerzijde.

De heer Coenen: Daniël Coenen, commissiegriffier.

De heer Heijkoop: Peter Heijkoop, wethouder.

De heer Bosman: Matthijs Bosman, ChristenUnie/SGP.

De heer Boersma: Jan Willem Boersma, ChristenUnie/SGP.

De heer Schalken-den Hartog: David Schalken, Beter Voor Dordt.

Mevrouw Nijhof: Loudy Nijhof, Beter Voor Dordt.

Mevrouw Striebeck: Bernadette Striebeck, VSP.

De heer Van Verk: Cor van Verk, PvdA.

De heer Polat: Ahmet Polat, D66.

De heer Tiebosch: Paul Tiebosch, D66.

De heer Kwaak: Peter Kwaak, VVD Dordrecht.

De heer Van der Net: John van der Net, voor de VVD.

Mevrouw Koene: Irene Koene, Gewoon Dordt.

De heer Burakçin: Necdet Burakçin, GroenLinks.

Mevrouw Van Benschop: Chris van Benschop, GroenLinks.

Mevrouw Rutten-Alberts: Saskia Rutten-Alberts, PVV.

De heer Van Leeuwen: Van Leeuwen, PVV.

Mevrouw Jager: Ineke Jager, Fractie Jager.

De heer Portier: Ronald Portier, SP.

De heer Van der Kruijff: Wim van der Kruijff, CDA.

De voorzitter: Spring ik over naar die kant.

Mevrouw Kruger: Kitty Kruger, GroenLinks.

De heer De Lijster: Jonathan De Lijster, GroenLinks.

De heer Merx: Marc Merx, VVD.

De heer Peters: Harry Peters, VVD.

De heer Stam: Marco Stam, wethouder.

De heer Wringer: Jan-Willem Wringer, Beter Voor Dordt.

Mevrouw Van den Bergh: Jacqueline van den Bergh, PvdA.

Mevrouw Weerts: Mafalda Weerts, CDA.

De heer Chapel: Frank Chapel, CDA.

De voorzitter: En op de tribune is ook aanwezig burgemeester Kolff, volgens mij zijn we daarmee rond. De voorzitter van vanavond is Arine Van der Ham. Allereerst hebben we een wethouder Heijkoop die ons een mededeling wil doen.

De heer Heijkoop: Ja, voorzitter, dank u wel. Ik wil de raad mededelen dat afgelopen donderdagavond de bestuurders van Hogeschool Rotterdam, Hogeschool Avans, Christelijke Hogeschool Ede en Inholland met de provincie en de werkgevers hun handtekening hebben gezet, waarin zij hebben uitgesproken dat zij een Dordrecht Academy gaan realiseren. Dat is goed nieuws, daar is heel hard aan gewerkt de laatste, het laatste jaar, het laatste halfjaar, ook de ambtelijke inzet vanuit de gemeente is daarin stevig geweest om dit tot een succes te maken. De ambitie is om tot tien tot twaalf opleidingen te komen die zich richten op onze arbeidsmarkt, dat gaat over techniek, ICT, bouw en water, zorg en welzijn met name. De handtekeningen zijn gezet onder voorbehoud nog wel van nou ja, toestemming van de raden van toezicht, maar dat ziet er allemaal heel goed uit. De komende maand zal het verder worden uitgewerkt ook in een raadsvoorstel naar uw kant, waarin wij u vragen om de vestiging van deze

hogescholen in Dordrecht in de vorm van de Dordrecht Academy mogelijk te maken. Dat zal gebeuren op het Leerpark, daar wordt de nieuwe hogeschool gebouwd, waarin de opleidingen plaats zullen vinden in nadrukkelijke samenspraak met de werkgevers. En in die zin is het ook wel goed om te melden dat de werkgevers substantieel gaan bijdragen. Niet alleen vanuit commitment en stageplekken, maar ook in financiële zin, vele tientallen werkgevers hebben reeds hun bijdrage toegezegd. En een ander deel van het plan voorziet erin dat de hogescholen die ik net noemde ook gaan samenwerken om leerlingen, studenten de tweede fase van hun opleiding in Dordrecht en de Drechtsteden te laten doen, waarmee we ook de hoger opgeleide studenten wellicht nog beter in onze stad en regio kunnen behouden en dat gaat de carrier boost heten, dat klinkt nog spannend, u wordt daar snel nader over geïnformeerd. Het raadsvoorstel komt binnenkort naar uw kant en dat gaat op orde van grootte, daar kan ik al wel wat over zeggen, een lening, renteloze lening van circa tien miljoen en een subsidie bestaande uit verschillende onderdelen van ongeveer vijf miljoen, maar dat zullen we allemaal goed onderbouwen en dat komt dan uw kant op, dank u wel.

De voorzitter: Gaan we over naar het vaststellen van de agenda. Per e-mail is besloten om de presentatie van de DG&J en de presentatie rondom het initiatief Berckepoort te annuleren en het voorstel is nu om te beginnen met het plan bespreekstuk visie opvang en aan het einde de overige agendapunten af te handelen, dus dan is het voorstel aan jullie nu, is het oké als we beginnen met agendapunt 7, de visie opvang? Ik hoor niemand roepen ook, dat scheelt.

- 7. Vaststellen Visie opvang kwetsbare groepen (2510744)**
- 8. Raadsinformatiebrief over Doordecentralisatie beschermd wonen & opvang (2510789)**
- 9. Beantwoording door het college van art. 40 RvO vragen van de fractie D66 over Zorgen over toename dak- en thuislozen en het ontbreken van sociale huurwoningen in het goedkope segment (2481257)**
- 10. Brief van bewoners beheergroep Kromhout/Kasperspad/St. Jorisweg over visiedocument Van opvang naar wonen 2020 - 2025. Veilig onder dak, met perspectief op een beter bestaan en de betrokkenheid van bewoners (2518743)**

De voorzitter: Dus dan gaan we door naar agendapunt 7 tot en met 10 en die gaan allemaal over de beeldvorming visie opvang. Na de motie in de raad van december 2018, ligt nu de visie opvang voor, een voorstel van het college voor hoe Dordrecht kan omgaan met kwetsbare mensen die geen dak boven hun hoofd hebben. Voordat de commissie overgaat tot debat en de raad tot besluitvorming, wil de commissie zich eerst laten informeren. Daar is deze vergadering voor bedoeld, die overigens mede is voorbereid door de werkgroep van de commissie. De avond bestaat uit drie blokken, blok een is dat burgemeester Kolff een actueel veiligheidsbeeld in de omgeving Kromhout geeft, blok twee is de ruimte aan de insprekers, hier hebben zich diverse partijen voor gemeld, blok drie is dat een aantal mensen zijn uitgenodigd om op ook hun

perspectief op die visie te delen, graag heet ik hierbij alle insprekers, genodigden en belangstellenden op de tribune en thuis van harte welkom. We bespreken een belangrijk onderwerp, waar mensen grote betrokkenheid bij voelen en per blok zitten er af en toe wisselende mensen om tafel die ook het woord kunnen krijgen, dus als iedereen zijn eigen moment kiest om het woord te voeren, wordt het heel chaotisch, dus hierbij het verzoek aan iedereen om alleen het woord te voeren als u aan tafel zit en daadwerkelijk het woord krijgt van mij. Om het gesprek aan tafel goed te laten verlopen, is ook het verzoek aan iedereen om geen uitingen van steun of afkeer naar aanleiding van wat u hoort aan tafel te laten horen. We beginnen met blok een en dat is het actuele veiligheidsbeeld met de actuele situatie. In de commissie Bestuur en Middelen is op 21 januari gesproken over overlast rondom het Kromhout en de commissie heeft de burgemeester verzocht om een actueel veiligheidsbeeld, waarbij de behandeling van de visie opvang. Dit zal hij vanavond geven en de fracties kunnen na de toelichting van burgemeester Kolff vragen stellen. Dus de vraag is aan burgemeester Kolff om deel te nemen aan deze tafel.

De heer Kolff: Dank voorzitter. Ja, op 21 januari jongsleden heeft het Actiecomité Kromhout ingesproken in de commissievergadering Bestuur en Middelen en naar aanleiding van die vergadering is daar geconcludeerd dat het verstandig was om een gecombineerde vergadering Bestuur en Middelen en Sociaal te organiseren die vanavond dus plaatsvindt, waarin natuurlijk de visie opvang straks ter sprake komt, maar ook een actueel veiligheidsbeeld en wat mij betreft ook een voor een deel een correctie op dat beeld wat misschien op de avond van 21 januari is ontstaan. Voor alle duidelijkheid, sinds de dagopvang bij het Leger des Heils op het Kromhout Kasperspad is gevoegd, heeft natuurlijk de buurt wat ons betreft veel extra aandacht gekregen, ook op het gebied van veiligheid en het tegengaan van overlast, zowel vanuit mensen van handhaving, als vanuit de politie, gemeentelijke medewerkers is er veel aangedaan om overlast daar zo veel mogelijk te beperken en de situatie goed te laten verlopen. Het blijft echter natuurlijk een gevoelige buurt met een grote instelling waar mensen uit de kwetsbare hoek worden opgevangen en veel van die mensen gedragen zich prima, maar een aantal van die mensen gedraagt zich ook niet prima en dat leidt ertoe dat in 2018 in totaal 288 registraties hebben plaatsgevonden in het gebied Kromhout Kasperspad vanuit meldingen bij de politie, waarvan 136 betrekking hebben op overlast en daar zit een redelijk verdeeld beeld in dat ongeveer 40% van die registraties meldingen betreft vanuit de inwoners, een derde ongeveer meldingen vanuit instanties als Leger des Heils en Yulius en ongeveer een kwart meldingen betreft van eigen waarnemingen door mensen van politie en handhaving. In 2019 is het aantal registraties licht gestegen, ik had het net over 288 en dat werden er in 2019 309, waarvan er 166 betrekking hebben op overlast, met een vergelijkbare verdeling over meldingen door inwoners, door instanties en door waarnemingen van politie en handhaving. Nou, dat is dus in ieder geval niet een gebied waar niets gebeurt, waar ook echt nog steeds aandacht voor nodig is en waar we die aandacht ook aangeven. Ik kan overigens niet garanderen dat daar, met welke inzet je ook pleegt, het 100% overlastvrij zal worden, daar wil ik ook helder over zijn, daar zitten nu eenmaal gewoon instanties die gevoeligheden met zich meebrengen. Er is echter op de commissievergadering van 21 januari een beeld geschetst door het actiecomité waar ik toch echt wel enkele nuances bij wil plaatsen en

ik denk ook echt dat dat belangrijk en nodig is. Overigens vind ik het ook belangrijk om hier aan te geven dat het actiecomité absoluut niet een representant is van de volledige buurt, ik spreek ook buurtbewoners die zich daar niet door gerepresenteerd voelen, sterker nog, die er afstand van nemen, omdat ze zeggen dat ze daar juist last van ervaren, ik wil het maar even meegeven. Er is bijvoorbeeld door het actiecomité gesteld dat het cameratoezicht wat in de buurt is ingesteld, dat dat niet aanstaat en niet wordt uitgelezen. Nou, dat beeld is onjuist. Sinds januari 2019 staan er drie mobiele camera's die 24 uur per dag beelden opnemen en de mobiele camera's zijn geplaatst bij de Cornelis de Wittstraat, het Vrieseplein en de Sint Jorisbrug. Die beelden die worden gedurende vier weken bewaard en gedurende een groot deel van de week worden de beelden ook live uitgekeken door een aantal vaste medewerkers bij handhaving en bij het waarnemen van overtredingen of verdachte situaties, neemt de medewerker contact op met eigen collega's of afhankelijk van de situatie met politie, waarna actie wordt ondernomen. Er is nog meer te zeggen over het cameratoezicht, maar het blijkt in ieder geval een succes als het gaat om de resultaten op het gebied van overlast en criminaliteitsbestrijding en naar aanleiding van de evaluatie in december 2019 is besloten om het cameratoezicht in het gebied voor drie jaar te verlengen en daar dus niet mobiele camera's meer neer te zetten, maar zeg maar tijdelijk vaste camera's gedurende in ieder geval die drie jaar. Het voordeel daarvan is dat het ook betere kwaliteit camera's zijn, want die tijdelijke camera's die we hebben, die zijn echt nou ja, die leveren iets minder goed beeld op dan die vaste camera's die we daar nu kunnen gaan neerzetten. Het blijft natuurlijk zo, dat als ergens cameratoezicht is, dat in een gebied in de buurt daarvan waar geen cameratoezicht is, waar af en toe dan mensen gedrag vertonen wat wij ongewenst vinden, dat blijft zo. Je kunt ook niet de hele stad van camera's voorzien, maar het beeld wat de camera's oplevert, letterlijk en figuurlijk, vinden we toch zeer nuttig om dat in stand te laten en ik heb ook van inwoners uit de buurt daar begrepen dat men daar toch waarde aan, veel waarde aan hecht. Dan heeft het actiecomité opgemerkt dat bijna dagelijks politie en ambulance aanwezig zijn in de buurt en dat beeld wordt ook bevestigd door de politie. Er worden regelmatig acties georganiseerd om extra aandacht voor het gebied te genereren, bij voorkeur samen met handhaving en het is denk ik ook juist gezien de situatie positief dat de politie bijna dagelijks in het gebied aanwezig is, logisch ook gezien de ervaren overlast. En daarnaast is het Kromhout ook een doorgaande route naar de Noordendijk en de Lijnbaan, die door hulpdiensten ook door ambulances regelmatig wordt gebruikt, dus het is ook niet zo gek dat daar ook hulpdiensten voorbijkomen die daar niet direct hoeven te zijn. Het actiecomité spreekt ook over een groot aantal personen in de nachtopvang met weinig begeleiding. Regelmatig negentig personen met een begeleider werd genoemd, ja, dat is een beeld wat niet wordt herkend. De afgelopen vijf maanden varieerde het aantal personen tussen de 45 en 75 per nacht, viermaal in al die maanden kwam het boven de 75 uit, met een maximum van tachtig en op het terrein, inclusief de nachtopvang zijn 's nachts ten minste vier personeelsleden aanwezig, waar in ieder geval een bewaker tussen zit. Het actiecomité heeft ook een vraag gesteld over de vergunning voor een koffiehuis dat aan de Sint Jorisweg 34 is gevestigd. Het actiecomité stelde de vraag of het inloophuis wat daar gevestigd is wel in de bestemming past. Nou, dat inloophuis is er sinds juli 2018 gevestigd, het voldoet aan het bestemmingsplan, de bestemming is gemengd. Het is ook een dag-horeca zaak zoals we die kwalificeren en daar zijn verder

geen vergunningen voor vereist, zoals uw raad weet en wat dat betreft voldoet men dus gewoon aan de vereisten die gelden voor vestiging. En als daar overtredingen worden geconstateerd, zoals bij iedere horeca of dag-horecagelegenheid, dan zal daarop worden gehandhaafd. Daarnaast is het door het actiecomité logboek bijgehouden met waarnemingen die zij in 2019 hebben gedeeld met de politie en de politie heeft voorgesteld om aan de hand van dat logboek met het actiecomité in gesprek te gaan en daar is helaas door het actiecomité geen gebruik van gemaakt en dat maakt het wel lastig om die waarnemingen ook naast de eigen registraties van de politie te kunnen leggen. Daarnaast is er nu een bewonersplatform in oprichting, afgelopen maanden heeft daar, zijn daar, is door een externe onderzoek gedaan of daar draagvlak voor is en er is met meerdere omwonenden gesproken en een van de conclusies is dat het Kasperspad Kromhout een leefbare buurt is waar het goed toeven is, er is zeker overlast, maar niet in die mate dat de leefbaarheid van het gebied echt in gevaar is, overlast moet serieus genomen worden en er zijn zeker een aantal punten waarop dat ook relatief eenvoudig kan en die groep betrokken buurtbewoners en bewonersplatform zal laagdrempelig van start gaan met activiteiten in en voor de buurt met als doel de sociale cohesie te bevorderen en ja, daar is dan ook echt de overtuiging dat daar meerdere bewoners uit die omgeving zich daarbij zullen aansluiten. Nogmaals, een gebied dat aandacht nodig had en voorlopig ook echt nog aandacht nodig zal hebben, waar de politie, handhaving, de gemeente ook het nodige doet, maar waarvan het denk ik wel belangrijk is dat we het hebben over feiten die plaatsvinden en als er onjuistheden worden vermeld, dat we die ook met elkaar corrigeren om het heldere beeld te hebben hoe het er in de wijk en in de buurt voorstaat. Dat even als achteraf vanaf mijn kant, voorzitter.

De voorzitter: Dank u wel. Zijn er mensen die een vraag hebben aan burgemeester Kolff? Mevrouw Koene.

Mevrouw Koene: Ja, ik wil dit graag zwart op wit hebben, ik had het ook op prijs gesteld als we dat ook van tevoren hadden gehad.

De voorzitter: Waarvan akte, heeft er nog iemand een vraag? Mevrouw Van den Bergh.

Mevrouw Van den Bergh: Ik had even een vraag, we hadden het over de mobiele camera's, de drie, of de vaste camera's, drie in de buurt, die moeten nog neergezet worden begrijp ik eruit. Wanneer gaan die neergezet worden? En waar komen die?

De heer Kolff: Ja, de drie mobiele camera's in het gebied worden eind februari of begin maart vervangen door een vijftal vaste camera's en die worden bevestigd, als u dat nog wilt weten, aan een cameramast.

De voorzitter: Ik zie verder geen vragenstellers meer, dus daarbij wil ik burgemeester Kolff bedanken voor zijn toelichting en gaan we over tot blok twee van dit agendapunt, de insprekers. De spelregels zijn wellicht bij u bekend, maar voor de volledigheid zijn ze hier nog even: elke inspreker heeft vijf minuten spreektijd, de commissie kan vragen stellen aan de inspreker en tussen de inspreker en politici vindt geen discussie plaats, dus het is echt als vragen stellen bedoeld. Insprekers richten zich op het algemeen

belang en niet op hun individueel belang en als over een onderwerp eerder is gesproken is het niet toegestaan opnieuw dezelfde informatie te geven. Ik zal even voorlezen, op volgorde van aanmelden, welke sprekers er vanavond zullen deelnemen. Als eerste hebben we de heer Arnold Tibboel van de Cliëntenraad Leger des Heils, tweede is Gert Jan Freeke, de directeur regio Rijnmond Zuidwest, Diana Klinkmast, bewoner van de Herstartvoorziening bij het Leger des Heils, Arie Den Dekker, van het Actiecomité Kromhout Kasperspad, Klaas De Vries van het Actiecomité Kromhout Kasperspad, Annette Dubbelt van het Actiecomité Kromhout Kasperspad, en Ineke Van Dongen van de bewonersdelegatie beheergroep. De sprekers vier tot en met zes hebben aangegeven pas om negen uur vanavond beschikbaar te zijn, omdat het verzetten van het moment voor hen onbespreekbaar was, dus we hopen dat ze op tijd binnenkomen om deel te kunnen nemen aan deze discussie. Dan zou ik graag het eerste woord willen geven aan de heer Arnold Tibboel.

De heer Tibboel: Dank u wel.

De voorzitter: Pardon, ik hoor hier het verzoek of dat u misschien aan deze tafel wilt komen zitten aan een microfoon alstublieft.

De heer Tibboel: O, ja. Dank u wel. Voorzitter, ik bedank de gemeenteraad voor de gelegenheid die ze de cliëntenraad van het Leger des Heils biedt om in te spreken. Ook een woord van dank aan wethouder Peter Heijkoop voor de manier waarop hij als verantwoordelijk wethouder de cliëntenraad heeft betrokken bij de totstandkoming van de visie opvang kwetsbare groepen. Voorzitter, dit wordt een rustgevende bijdrage. De visie opvang beoogt namelijk het brengen van rust, rust voor cliënten, rust in de buurt, rust voor de medewerkers. Voor de cliëntenraad is de kern van de visie de transitie van slaapzalen naar eenpersoonskamers. Dat brengt de cliënten rust, rust die wordt bereikt door het bieden van privacy, geborgenheid en veiligheid die een eigen kamer met zich meebrengt. Ook het verstrekken van een warme maaltijd in plaats van slechts soep en brood zou kunnen bijdragen aan rust. Een volle maag levert minder agressie op. Rust bij cliënten leidt tot rust in de buurt. De grofweg halvering van het aantal cliënten op locatie Kromhout en de reeds weggefallen bewegingen van de voormalige dagopvang naar de nachtopvang dragen ook daartoe bij. Creëer alstublieft draagvlak rond elke nieuwe locatie waar de cliënten geholpen gaan worden. Geef de buurt ook iets terug, ook dat waarborgt de rust voor alle betrokkenen. De cliëntenraad hecht heel veel waarde aan goed nabuurschap. Als de visie goed wordt uitgevoerd, kan de gemeente Dordrecht landelijk gezien een voortrekkersrol gaan vervullen. Voorwaarde is dat alle ketenpartners nauw samenwerken bij preventie, zorg en nazorg. We hechten veel waarde aan de inzet van ervaringsdeskundigen in elke geleding, ook bij de gemeente zelf. Centrale onafhankelijke intake op een locatie waar zorginstellingen samen een plek hebben en dat leidt tot een trajectplan voor de cliënt in plaats van een woud aan zorgplannen, heeft onze sterke voorkeur. Ook het bieden van basis medische zorg op de opvanglocaties is zeer welkom. Eendracht geeft kracht en dat geeft weer rust. Voorzitter, onze cliëntenraad ziet de uitvoering van de visie als een belangrijke eerste stap, voor nu een grote verbetering van de zorg voor een groep kwetsbare cliënten. Een grote stap richting maatwerk, bieden wat een client echt nodig heeft, richting de

toekomst, een belangrijke stap naar wonen als uitgangspunt. Wij hebben de overtuiging vanuit eigen ervaring als dakloze, dat cliënten die dakloos worden, het best geholpen zijn als wordt gestart met het bieden van rust in de eigen woonomgeving. Belangrijk hierbij is dat er geen clustering van cliënten gaat plaatsvinden in bepaalde wijken, maar dat cliënten verspreid wonen in alle wijken van de stad of in de regio. Dat voorkomt stigma van zowel wijk als de cliënt en dat brengt weer rust. Wij als cliëntenraad hebben in het verlengde van de visie een programma voor de langere termijn, het aanjaagprogramma van Opvang naar Wonen, laat de uitvoering van de visie een eerste stap zijn naar het definitief oplossen van dakloosheid en niet meer het managen ervan, dat is het doel van ons aanjaagprogramma. Het mooie is, dat we het definitief uitbannen van dakloosheid kunnen realiseren en tegelijkertijd kunnen bezuinigen op de kosten, dat brengt ook weer rust op alle fronten. Voorzitter, ik rond af. Onze cliëntenraad vraagt betrokkenheid bij het uitvoeren van de visie, bij de verbouwing en bij de inrichting van de accommodaties, daarnaast blijven wij graag in gesprek over onze kijk op wonen, over hoe wij denken over dakloosheid op te kunnen lossen en hoe hiermee bespaard kan worden op gemeentelijke uitgaven binnen de WMO, door rust creëren we ruimte. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. Zijn er vragen aan de heer Tibboel. Mevrouw Koene.

Mevrouw Koene: Dank voorzitter. Waar ik nieuwsgierig naar ben, ik hoor de heer Tibboel zeggen dat, ik ben het overigens eens met hem, met rust brengen, enzovoort, maar hij zegt op gegeven moment, geef de buurt ook iets terug en ik vroeg me af wat hij daarmee bedoelt.

De heer Tibboel: Je zou door bijvoorbeeld de inzet van een ervaringsdeskundige en een inloopvoorziening in de buurt zou je prachtig kunnen combineren als je in wijken zit waar veel ouderen wonen, dat je bijvoorbeeld de inloop voor oudere mensen organiseert waarbij dus de cliëntervaringsdeskundigen koffie schenken, koken en dergelijke, dat zijn dingen die je dan terug kan geven als organisatie aan de buurt.

De voorzitter: De heer Van der Net had dezelfde vraag, de heer Van der Kruijff.

De heer Van der Kruijff: Dank u wel voorzitter. De heer Tibboel zei een mooie eerste stap en vervolgens als tweede stap als ik het goed begrijp ziet u vooral dat wonen, ja, heeft u inmiddels het college al gehad over dat wonen en proeft u daar enig draagvlak voor, of brengt u dat hier als wens, omdat u daar wat weinig tractie krijgt?

De heer Tibboel: Ik heb dat in het collegeverband in Dordrecht nog niet de gelegenheid gehad om dat aan de orde te brengen voorzitter. Ik heb dat wel op veel landelijke inspiratiebijeenkomsten georganiseerd door het ministerie van VWS heb ik dat aan de orde gebracht, dat ging in het kader van het feit dat er in Nederland een stijging is geweest van het aantal daklozen naar 39 duizend, dat vind ik eigenlijk uit menselijk oogpunt vind ik dat onverantwoord. Er zijn vanuit het buitenland en ook vanuit het verleden in Nederland in de periode 2006 tot 2011 zijn er hele goede resultaten geboekt met het zuivere Housing First principe, waarbij dakloze een woning geeft en vandaaruit

de begeleiding organiseert, dat is wat ik bedoel dat we dus echt geen opvang maar wonen.

De voorzitter: Mevrouw Nijhof was eerst.

Mevrouw Nijhof: Voorzitter, de heer Tibboel, wij zijn, de raadsleden van ons zijn samen met de wethouder in Leiden geweest zeg maar, en daar maakten ze in de maatschappelijke opvang gebruik van gebruikersruimtes. Wat heeft u daar, hoe denkt u daarover zeg maar? En wat is uw visie daarop?

De heer Tibboel: Ik sta daar een beetje, ik sta er eigenlijk een beetje dubbel in. Ik heb bewust, ik heb de gebruikersruimte heb ik in de visie zien staan, ik heb daar bewust in mijn bijdrage, ben ik daar nog niet op ingegaan. Ik zou dus nader willen onderzoeken hoe je die gebruikersruimte gaat organiseren en hoe je die beheert. Ik zit er namelijk niet op te wachten dat een gebruikersruimte beheert gaat worden door mensen die niet de zaken kundig zijn. Als je al aan zoiets zou willen beginnen, dan is mijn mening dat je dat moet organiseren op strikte voorwaarden met cameratoezicht en dat die gebruikersruimte georganiseerd gaat worden door een erkende GGZ-instelling, dat niet iedereen maar ongebreideld daarin kan gebruiken en dan blijf ik zitten met de vraag, hoe ga je de aanzuigende kracht op dealers, hoe ga je die oplossen?

De voorzitter: Mevrouw Nijhof wil nog reageren?

Mevrouw Nijhof: Nou ja, ik mag niet discussiëren natuurlijk, dus, nee. Nou, in ieder geval, in Leiden was het heel duidelijk dat daar echt strikte afspraken waren met een GGZ-instelling en ook dat er een soort contract was tussen degene die de gebruikersruimte in mocht en laten we zeggen die GGZ-instelling. Dus, nou goed, het klonk ons in ieder geval heel mooi in de oren, maar ik wilde van u graag weten hoe u daarover dacht.

De heer Tibboel: Ja, nou het laatste wat ik daarover kan zeggen, is dat het eigenlijk het eerste belang wat ik zie, dat is dat eerst die visie wordt omgezet in concrete plannen en dat je draagvlak creëert voor die concrete plannen in de omgeving, voor je die buurt weer met iets nieuws gaat belasten.

De voorzitter: De heer Portier.

De heer Portier: Ja, u heeft gesproken over de visie van we moeten het daklozenprobleem echt op gaan lossen, met Housing First et cetera, heeft u een, kunt u een indicatie geven van hoeveel mensen eigenlijk alleen maar in de opvang zitten door een gebrek aan betaalbare woningen of hoe groot de groep is die al dan niet met begeleiding, als er woningen beschikbaar zouden zijn, zeg maar vrij snel uit zouden kunnen stromen?

De heer Tibboel: Ik denk dat als er voldoende woningen zouden zijn en je kijkt naar de resultaten in het buitenland, dat je minstens 70% zou kunnen helpen, zodat die niet in

een vorm van opvang terecht zouden komen, waarbij je echt dan een ambulantisering van de hulpen krijgt.

De voorzitter: Overigens is het misschien wel een interessante vraag voor de volgende inspreker om ook nog een keer te stellen. Zijn er nog meer vragen? Dan wil ik de heer Tibboel hartelijk bedanken voor zijn bijdrage.

De heer Tibboel: U ook bedankt.

De voorzitter: Dan mag u deelnemen weer op de tribune en dan is het woord aan de heer Freeke, directeur regio Rijnmond Zuidwest van het Leger des Heils en aan hem de vraag om deel te nemen aan deze tafel.

De heer Freeke: Ja, goedenavond, geachte aanwezigen en raadsleden. Wil je een boef, het zij al meer dan een eeuw geleden, zo lang er nog mensen op straat leven, blijf ik vechten. Hij had niet kunnen bedenken dat we anno 2020 het nog steeds in commissievergaderingen over daklozen in de nachtopvang zouden hebben. We zouden ook liever niet meer nodig zijn in deze samenleving, maar we zullen blijven staan voor onze missie, niemand hoeft op straat te leven. Toch ga ik ervan uit dat we het vanavond voor de laatste keer over de nachtopvang hebben. Ik kom daar later in mijn verhaal op terug. We hebben het nu over de visie opvang kwetsbare groepen die zorgvuldig is opgesteld met inbreng van verschillende partijen en personen. Deze visie is echter gemeenschappelijk stuk geworden van vele belanghebbenden die hun tijd en energie hebben gegeven. De manier waarop dit tot stand gekomen is waarderen wij zeer. Ook de inzet van de betrokken wethouder de heer Heijkoop hebben wij in dezen zeer gewaardeerd. De aanleiding voor het opstellen van de visie ligt deels ook in de commotie die ontstaan is rondom de verhuizing van de dagopvang aan de Dubbeldamseweg Noord naar de vorming op ons binnenterrein. Het afgelopen jaar is jammer genoeg dan ook onrust in de buurt geweest en zijn er acties geweest die ik betreur, maar ik heb uiteraard begrip voor de emoties die hieraan ten grondslag lagen. Ik hoop dat wij op basis van deze visie met elkaar in een open en constructieve dialoog willen werken aan een goede leefomgeving voor zowel de deelnemers als iedereen die in de buurt woonachtig is. We zien er dan ook zeer naar uit om deze visie concreet te gaan maken, die de ideeën voor vernieuwing van opvang zijn er al een aantal jaar, die kunnen nu met een vertaling naar 2020 worden waargemaakt, ook dit blijft een gemeenschappelijk proces met de buurt, gemeente en samenwerkingspartners. Het goedkeuren van de visie zorgt ervoor dat dit proces snelheid kan behouden. Hierdoor kunnen de nodige stappen gemaakt worden, innovaties kunnen worden doorgezet. Onze oproep aan u is dan ook om deze visie zo spoedig mogelijk goed te keuren, zodat de stappen die in het voorstel staan ook uitgevoerd kunnen gaan worden. Ik wil dit belang nogmaals onderstrepen door de urgentie van de huidige situatie onder uw aandacht te brengen. Het aantal daklozen dat momenteel gebruikmaakt van de dag- en nachtopvang stijgt nog steeds, door de grote hoeveelheid mensen dicht op elkaar is het geven van persoonlijke aandacht door onze medewerkers minimaal mogelijk, de nachtopvang wordt door deelnemers ervaren als een versturende omgeving waar alle doelgroepen door elkaar zitten, dit is ook gebleken uit het onderzoek dat is uitgevoerd bij de opvang. Voor ons onderstreept dit de urgentie voor de veranderingen die wij kunnen gaan

doorvoeren op basis van deze visie. Uit alle onderdelen die de visie omvat, wil ik graag speciaal aandacht vragen voor de ontwikkelingen ten onze voorziening tussen Kromhout en het Kasperspad en terugkomen op mijn uitspraak dat we het na vandaag niet meer over de dag- en nachtopvang gaan hebben. Op het Kromhout is momenteel sprake van een aantal afdelingen, namelijk Herstart, dat is een 24-uursvoorziening, Huis en Haard, dat is een beschermd wonen voorziening, woon- en werktraining, dat zijn eigen appartementen met ambulante begeleiding en de nacht- en de dagopvang. In de nieuwe situatie willen we het liefst nog voor het einde van dit jaar de dag- en nachtopvang op laten gaan in de Herstartafdeling en waarbij de woon- en werktraining gehandhaafd blijft. De afdeling Herstart zal plaats dan gaan bieden aan zo'n vijftig deelnemers die elk hun eigen kamer en 24-uursbegeleiding en toezicht hebben. De Huis en Haard afdeling zal naar een andere plek in de stad moeten worden verplaatst. We zijn gestart met het concreet zoeken naar een pand dat hiervoor geschikt is. Dit alles zorgt voor een aanzienlijke deconcentratie op het Kromhout. In samenwerking met de partners zoeken wij naar andere alternatieven verspreid door de regio, uitgangspunt daarbij is de basis van de visie: van opvang naar wonen. Zoals u zult begrijpen, zijn veel van de ontwikkelingen die wij in willen zetten onderling afhankelijk van elkaar. We willen het echter wel zorgvuldig, stap voor stap, maar ook met ambitie en snelheid doen, waarbij ook de buurt, de gemeente en ketenpartners betrokken zijn voordat de plannen definitief zijn. Ook in de toekomst zullen mensen, inwoners van deze regio afhankelijk zijn van opvang. We lossen met deze visie niet alles op, zorg voor dakloze mensen zal een onderdeel van gesprek blijven op allerlei niveaus, maar we zijn hoopvol over de samenwerking, de opgestelde visie en de plannen die wij de komende tijd graag willen uitvoeren. Onze missie dat niemand op straat hoeft te leven, blijft overeind. We strijden voor elke man, vrouw, gezin of jongere die door allerlei omstandigheden op straat komen en niet weten hoe ze verder moeten. We blijven ons inzetten om hen met zorg en aandacht te laten werken aan een herstel en hen weer een plek in de samenleving te laten innemen en deze visie is daarvoor een hele solide basis. Ik dank u wel.

De voorzitter: Mevrouw Striebeck.

Mevrouw Striebeck: Ik wil graag even vragen, u spreekt over geen dag- of nachtopvang, wil dat zeggen dat mensen heel de dag binnen kunnen blijven ook?

De heer Freeke: Het antwoord daarop is ja.

Mevrouw Striebeck: Oké.

De voorzitter: De heer Van Verk.

De heer Van Verk: Dank u voorzitter. U heeft het over de deconcentratie van een aantal groepen, u noemt daarbij Huis en Haard en nog wat termen die mij in ieder geval niets zeggen. In de notitie wordt gesproken over de klassieke daklozen en dan hebben we het eigenlijk over de GGZ-patiënten en de verslavingspatiënten, is het nu ook de bedoeling dat ook die groep of juist die groep gedeconcentreerd wordt in de nabije toekomst?

De heer Freeke: Het is wat lastig om een exact label erop te plakken, maar vaak is het zo, dat mensen binnenkomen in onze dag- en nachtopvang en dat zijn inderdaad vaak ook mensen met een GGZ-problematiek. De eerste vervolgstap is dan naar de afdeling Herstart, daar kijken of ze daar geplaatst kunnen worden om daarmee zaken weer op orde te krijgen om te kijken wat wordt de uitstroom. En dat kan een beschermd wonen locatie zijn, maar het kan ook zelfstandig wonen zijn, dat kan ook op een andere plek, daar zijn een heel aantal mogelijkheden om vervolgens een vervolgstap te zetten.

De heer Van Verk: Ja, dat begrijp ik, maar dat is geen antwoord op mijn vraag. De bewoners klagen vooral over de klassieke daklozen en dat zijn die mensen met een GGZ-achtergrond, dan wel verslavingsachtergrond, die geven in hun visie in elk geval de meeste overlast. Als we gaan deconcentreren, dan hebben we, dan kan je verschillende groepen onderscheiden, mijn vraag was gericht op, was eigen van, gaat deze groep nu gedeconcentreerd worden, wat een verschrikkelijk woord, oftewel, gaat u deze groep nu gewoon uitplaatsen naar andere locaties in de stad met zo snel mogelijk, of zegt u van nee, dat gaan we nou juist niet doen.

De heer Freeke: Nou, misschien ben ik niet helemaal duidelijk geweest, maar wat ik bedoelde te zeggen net was, dat we de gemiddelde dakloze komt bij ons in als allerlei dingen, de dag- en nachtopvang binnen, die heeft vaak de GGZ-problematiek, dan stromen ze door met dezelfde problematiek naar een Herstart en dan kan het naar beschermd wonen zijn, dus de problematiek van alle diverse voorzieningen is niet zo heel veel verschillend. Dus het enige wat kan helpen als je de overlast of het beslag op de buurt wil verminderen is gewoon het aantal plekken te verlagen. En dat zit in het voorstel.

Mevrouw Nijhof: Voorzitter?

De voorzitter: Mevrouw Nijhof.

Mevrouw Nijhof: Ja, ik wil hier, nou ja in ieder geval in die zin op inhaken dat ik, ik hoorde de vorige spreker of u, maar volgens mij zelfs de vorige spreker zeggen dat het belangrijk zou zijn om de doelgroep van elkaar te scheiden, zeg maar, en dat is denk ik waar meneer Van Verk ook op doelt, waar wij hier ook steeds over in gesprek zijn geweest, maar dat hoor ik u dus eigenlijk niet zeggen in dit geval. Eigenlijk zegt u van ieder iemand die dakloos is, is eigenlijk hetzelfde, die komt binnen in de dag- of nachtopvang en die wordt vervolgens in een Herstartfase geplaatst en, maar wat wordt er dan met de specifieke problematiek van die persoon gedaan? Want we weten inmiddels ook, nou ja, we zijn ook met zijn allen in Leiden geweest en we hebben ons verdiept in de, laten we zeggen de mensen die in de opvang zitten, dat er specifieke verslavingsproblematiek bijvoorbeeld in ernstige mate resocialisatie blokkeert, dus wat, nou ja goed, hoe ziet u dat dan en dan wil ik eigenlijk aan u nog een keer de vraag stellen, hoe kijkt u dan bijvoorbeeld naar bijvoorbeeld gebruikersruimtes die in Leiden bijvoorbeeld ertoe leiden dat mensen ook zorgcontracten afsluiten met ketenpartners, verplicht, en die op die manier ook in ieder geval enigszins afgeschermd worden van de rest van de populatie, want kunt u reageren op, u zegt, het aantal plekken verminderen,

maar, ik twijfel in ernstige mate bij het feit of dat voldoende is om de overlast te beperken als je niet ook kijkt naar specifieke problematiek.

De voorzitter: Mevrouw Nijhof.

De heer Freeke: Ja, maar dat wil ik misschien nogmaals even benadrukken, op het moment dat we, dat gaf dacht ik de heer Tibboel in zijn bijdrage goed weer, dat mensen een eigen ruimte hebben, waarbij ze een eigen kamer hebben ten opzichte van een grote kleine kamer waar soms twaalf tot zestien mensen moeten verblijven, dat geeft een dynamiek en dat doet ook wat met mensen en daar worden ze meestal niet beter van en op het moment dat we deze visie gaan uitvoeren, dan komt er rust en dan is er ook veel sneller de mogelijkheid om weer te gaan werken aan herstel met de diverse professionals van de GGZ-partijen om daarmee aan de slag te gaan. Ik wil een voorbeeld noemen, hiervoor was ik verantwoordelijk voor het Leger des Heils in Den Haag, we hebben een grote nieuwe voorziening geopend in het voormalige kinderziekenhuis en daar hebben we hetzelfde gedaan. Als ik zag in relatief korte tijd hoe snel daar mensen opknapten en op een positieve manier konden uitstromen door die rust, dan geeft mij dat heel veel vertrouwen, maar dat doet dus wat met de fysieke locatie waaronder mensen verblijven, dan komen ze veel eerder tot rust en kunnen ook veel eerder diverse andere partijen, de GGZ-partijen of andere ketenpartners aan de slag om mensen te helpen om weer verder te komen, dat is een. Het tweede is, als ik kijk naar welke vraag die u stelde over de gebruikersruimte, daar zit ik oprecht ook wat ambivalent in. Wij hebben, in Den Haag is een aantal jaren terug is de gebruikersruimte gestopt, is ook gesloten en de mensen die daar frequent kwamen is opvang geboden, dat heeft heel veel goeds ook in de stad gebracht. Ik weet het ook het voorbeeld van Leiden hoe dat daar gaat, en daar zijn ook positieve ervaringen, dus ik denk dat het goed en daarom staat dat er denk ik ook als het onderzoeken waard, van wat is nu wijsheid, maar dat het goed gereguleerd moet worden, wat ook de heer Tibboel zei, dat het geen aanzuigende werking heeft, dat het heel goed gecoördineerd moet zijn wie er wel en niet gebruik van maakt, enzovoort, enzovoort en dat onderschrijven wij van harte.

De voorzitter: We hebben een aantal mensen in de rij zitten, mevrouw Koene?

Mevrouw Koene: Dank voorzitter. Ik hoor de heer Verken zeggen dat die, ik moet even focussen hoor jongens, u heeft, u betreurt de acties in de buurt, maar u heeft er wel begrip voor. Daar werd ik even door getriggerd en ik dacht, ik zal hem eens vragen of u een idee heeft hoe het komt dat er omwonenden zijn die het nog steeds noodzakelijk vinden om acties te doen.

De heer Freeke: Ik heb gezegd dat ik het betreurt, omdat ik het jammer vind dat dingen gebeuren als posters op panden worden geplakt, dat vind ik oprecht jammer. Ik snap wel de zorg en dat heb ik ook bedoeld te zeggen en ik snap ook, ik ben sinds een halfjaar verantwoordelijk hier voor het Leger des Heils in Dordrecht en omgeving, ik heb van horen zeggen heel veel dingen gehoord, nou, wij proberen daar in goed overleg stappen in te zetten, dat heb ik volgens mij in mijn bijdrage ook steeds aangegeven, dat het goed is voordat plannen definitief zijn, dat we daar ook daadwerkelijk met alle

partijen, ook met de buurt, in gesprek in gaan, dus ik snap dat daar ja, gevoelens bij komen, dat er emoties bij loskomen, want dat begrijp ik volkomen. Ik vind het wel jammer als dat op een bepaalde manier gebeurt, dat heb ik met het andere geprobeerd duidelijk te maken.

De voorzitter: De heer Burakçin.

De heer Burakçin: Ja, dank u wel voorzitter. Ik had een vraagje, u bent de enige aanbieder in onze regio die deze kwetsbare mensen opvangt, nou is de doelgroep behoorlijk divers, die u ook opvangt. Ja, is het bijvoorbeeld wenselijk, zou het wenselijk zijn, ook in het kader zeg maar voor het welzijn van die daklozen, van die verschillende doelgroepen, dat er ook meerdere aanbieders komen die gespecialiseerd zijn in allerlei soorten groepen?

De heer Freeke: Ik heb, in the end gaat u daarover. Wat u wel ziet, '...' gaf net aan dat u in Leiden bent geweest, daar is volgens mij ook een aanbieder, een maatschappelijke aanbieder en als ik het hele veld zie in Nederland, zie ik dat in de grote steden er meestal twee aanbieders zijn van een maatschappelijke opvang en in de steden, nou, met de omvang van Dordrecht en Leiden en Delft, dat er een aanbieder is. Dat zie ik gewoon om mij heen, dat is een feitelijke constatering. Ja, wat goed en slecht is of wat beter kan, ja, dat is denk ik ook aan u om daar keuzes in te maken. Wij zitten, op het Kromhout zag ik pas een mooi bordje staan sinds 1933 op deze locatie en doen wij daar, proberen wij de mensen te helpen en verder te brengen en dat is de historie die wij deze stad meebrengen.

De voorzitter: Mevrouw Van Benschop.

Mevrouw Van Benschop: Ja, dank u wel voorzitter. Nou, ik wilde een vraag stellen met betrekking tot de vraag eigenlijk die de heer Portier net stelde, ik hoorde u vertellen over een Herstart en dat dan ook de bedoeling is dat die mensen uiteindelijk weer uitstromen, bijvoorbeeld naar beschermd wonen of misschien wel zelfstandig wonen en ik vraag me af of u een beetje een beeld heeft bij of die mogelijkheden er ook zijn in Dordrecht, dus is het mogelijk voor die mensen om dan ook daadwerkelijk een woning te vinden? Want ik kan me ook voorstellen dat als je in zo'n traject zit, dat dat wel echt je doel is en dat je er dan ook graag weer uit wil.

De heer Freeke: Zeker. Ik ben, wat ik net zei, sinds een halfjaar hier werkzaam en ik ben zeer positief verrast door de samenwerking met de woningbouwcorporaties. Ik ben twee weken terug gebeld door een van de corporaties, we hebben nog een aantal huizen voor jullie ter beschikking en overigens ook niet in Dordrecht, maar in een van de randgemeenten. De actieve bijdrage van alle woningbouwverenigingen vind ik zeer hoopvol, ook in het kader van Housing First wordt er coöperatief samengewerkt, maar worden ook daadwerkelijk stappen gezet. En nogmaals, dat heb ik in andere gemeentes niet zo meegemaakt.

De voorzitter: De heer Van der Net.

De heer Van der Net: Dank u wel voorzitter. Ik vraag me af, het Leger zit natuurlijk door heel Nederland heen, in hoeverre wijkt de situatie zoals we dat hier zien in het Kromhout in Dordrecht nu af van andere gemeentes uit ervaring? Want het idee is dat het hier qua overlast wel erg is, tenminste, dat beeld wordt natuurlijk neergezet, en dan is de vraag natuurlijk van, wat is de ervaring van het Leger in andere steden en misschien zijn er andere methodes om die overlast ook aan te pakken.

De heer Freeke: Zoals de burgemeester begon, die gaf denk ik een goed beeld van dat we als we werken met mensen die in een kwetsbare positie zitten, dat er dan ook dingen gebeuren die niet goed zijn. Dat merken wij ook op andere locaties in het land. Maar de manier waarop daar wordt gekeken en hoe er met de buurt stappen worden gezet, daar zie je wel diversiteit in. We hebben een paar weken terug een nieuwe voorziening op de Bredestraat in Rotterdam geopend, met een groot artikel ook in het Algemeen Dagblad en het is een grote nachtopvang en ik heb daar weinig negatieve signalen uit de buurt en uit de omgeving van mogen ontvangen, sterker nog, veel positieve. Dus, daarmee bagatelliseer ik niet wat hier gebeurt, want het blijft een kwetsbare groep en er blijven dingen, zaken spelen die niet horen en niet moeten en waar we met man en macht aan werken om dat ook te voorkomen, maar de wijze waarop ja de beeldvorming plaatsvindt, is gewoon divers, maar dat mag ook, want daarvoor leven we gelukkig voor in een vrij land, waar iedereen mag vinden wat die daarvan vindt.

De heer Van der Net: Nog even een vervolgvraag stellen, voorzitter.

De voorzitter: Vooruit, meneer Van der Net.

De heer Van der Net: Ja goed, ik ben zo brutaal. Ja, u geeft, ik vroeg eigenlijk van heeft u nu niet een idee waarom er in bijvoorbeeld in Rotterdam op een bepaalde locatie met dezelfde doelgroep qua opvang veel minder overlast is en meer draagvlak dan hier in Dordrecht? Want daar moeten we natuurlijk uiteindelijk ook een vinger op kunnen leggen, waardoor dat komt. En ik hoor u daar geen antwoord op geven, dus, misschien is er geen antwoord te geven, maar ik wil hem toch nog een keer stellen aan u.

De heer Freeke: Ik denk dat het lastig is om daar een heel makkelijk antwoord op te geven, want volgens mij is een makkelijk antwoord er niet op te geven. Wat welk denk ik absoluut het geval is, op het moment dat je samen met elkaar, met de buurt, met alle ketenpartners een plan maakt en dat ook, en dat heb ik volgens mij ook in mijn bijdrage gezegd, voordat het definitief is, hen daar ook bij betreft, dat je daarmee draagvlak creëert, dat is een en twee, je moet ook zorgen dat je niet te veel concentratie op een plek hebt. Nou, daar biedt dit plan ook een oplossing voor. Volgens mij zijn dat twee aspecten die in het verleden, nou, die naar de toekomst toe anders zouden moeten en dat denk ik zorgt dat ook de overlast gaat verminderen.

De voorzitter: Dank u wel. Eerstvolgende in de rij is de heer Van der Kruijff.

De heer Van der Kruijff: Dank u wel voorzitter. Hier ben ik, ja, ja, ik zag u zoeken.

De heer Freeke: O, sorry. Ik ben aan een kant doof, dus ik hoor niet waar het geluid vandaan komt.

De heer Van der Kruijff: Mijn volgende vraag, als ik het goed begrepen heb, is het Leger des Heils met name de opvang, en niet zozeer behandeling, want daarvoor wordt doorverwezen.

De heer Freeke: Zeker.

De heer Van der Kruijff: En wat we begrepen hebben, is dat er nogal eens een probleem was, en dat het daarom vooral in de opvang nogal opliep, omdat er onvoldoende plaats was in de plekken waarin doorverwezen wordt bij GGZ-instellingen bijvoorbeeld. Heeft u er dan ook vertrouwen in dat als die opvang, dat die doorstroom beter gaat worden? Want dan krijg je volgens mij vanzelf ook minder overlast op straat, als dat beter gaat. Maar heeft u daar toezegging van GGZ-instellingen of andere instellingen dat dat gaat lukken?

De heer Freeke: Nou, dat is denk ik een goede vraag, maar dat is nou net een van de zaken die we heel helder met elkaar moeten afspreken voordat we vervolgstappen kunnen zetten, want natuurlijk moet het zo zijn, dat dan zo snel als mogelijk kan worden opgezet en natuurlijk, u weet ook dat we in Nederland, ja, dat er krapte is, met name bij GGZ-instellingen, maar dat we willen hier stappen in voorwaarts zetten, dat het onderdeel van het plan moet zijn, dat is helder.

De voorzitter: De heer Van Verk.

De heer Van Verk: Ja, voorzitter, even terugkomend op de ambulantisering en het pleidooi wat de heer Tibboel hield voor de Housing First. Stel dat er voldoende woningen zijn, dan is mijn vraag eigenlijk, is er ook voldoende menskracht om die mensen te begeleiden?

De heer Freeke: Wij zijn gezegend dat er veel collega's zijn die graag bij het Leger des Heils willen werken en maar, het is ook zo dat de krapte op de arbeidsmarkt in de zorg natuurlijk ook gewoon een feit is, maar tot nu toe zijn wij in staat gebleken om die mensen te werven en ook daadwerkelijk die hulp te bieden, dus daar maak ik me geen zorgen om.

De voorzitter: Dank u wel voor uw bijdrage, o sorry, Jan Willem Boersma heeft nog een vraag, excuus.

De heer Boersma: Twee vragen zelfs, voorzitter. De eerste vraag gaat over, u noemt die vijftig kamers die gerealiseerd gaan worden, dat gaat rust geven, zorgt er ook voor dat er een kleinere groep is. Nou had de burgemeester die had het al over 75 mensen die daar gemiddeld per nacht komen. De visie zelf spreekt over 125 mensen. De vraag is even, wat gaan we met die andere mensen doen, u zegt er wel iets over, over andere voorzieningen, maar de nota die geeft aan dat we een onderzoek moeten gaan doen wat er met die restgroep moet gebeuren, of er een tweede voorziening moet komen. Mijn

vraag aan u is van, moet er een tweede voorziening komen en zo ja, is dat dan wat u betreft ook iets voor lange termijn of voor korte termijn? Dat is de eerste vraag en de tweede vraag is, we hebben het natuurlijk best over een hele kwetsbare maar ook lastige doelgroep, binnen die doelgroep zitten er ook altijd mensen die niks willen zeg maar, dat noemen we netjes de zorgmijders, je kunt ook zeggen dat zijn zeg maar de mensen die echt overal lak of schijt aan hebben inmiddels door hun problematiek of verslaving of psychiatrische problematiek, heeft u het idee dat met die groep zeg maar in de nieuwe constructie ook nog wat te doen is, of moeten we daar aan een andere oplossing denken?

De heer Freeke: In zijn algemeenheid denk ik dat er wat aan te doen is. Ik kan misschien een paar voorbeelden geven, ik noemde net bijvoorbeeld, we komen nog een beetje uit het Haagse, maar dat is qua problematiek niet heel veel anders, daar zijn we ook gestart dus met die veel kleinschaliger opvang, we hadden daar een aantal mensen die achttien jaar lang in de duinen hebben gewoond, verwaarloosd waren, eigenlijk niks meer wilden, toen kregen ze een eigen kamer en de metamorfose binnen drie maanden was onvoorstelbaar, na achttien jaar. Dus dat is voor mij wel de hoop dat ik zie, als mensen rust hebben, dat ze dan ook echt, dat er stappen voorwaarts mogelijk zijn. Dat is een, en twee is over de aantallen. Ja, er werd net natuurlijk even gegoogeld naar wat cijfers, op totaal, misschien is het even goed, wat er nu op een gemiddelde nacht nu op het Kromhout slapen is ongeveer maximaal, burgemeester noemde het al, zo'n tussen de vijftig en de zeventig mensen in de dag- en nachtopvang en vervolgens hebben we nog de twee Herstartafdelingen, de Herstartafdeling plus het beschermd wonen, dat zijn ook ongeveer vijftig personen en zo kom je op die 125. En de bedoeling is om dat dus ongeveer te halveren.

De voorzitter: Mevrouw Koene.

Mevrouw Koene: Ja, eigenlijk door de heer Boersma schiet me dan weer wat te binnen. U geeft aan dat er mensen zijn die met metamorfose hebben ondergaan in Den Haag, maar hoe groot schat u nou het percentage aan mensen die gewoon, wat de heer Boersma zei de zorgmijders, oftewel de mensen die gewoon echt niks willen, ik bedoel, want we weten allemaal dat er minimaal aantal van tien, vijftien denk ik in de rondte lopen die je niet gaat vangen. Dus heeft u daar dan ook nog andere ideeën bij, wat je daarmee zou kunnen doen?

De heer Freeke: Wij geven mensen nooit op en we moeten blijven gaan, ook voor de meest lastige, de meest kwetsbare. En de ervaring leert ook dat er dan meer mogelijk is dan dat je op eerste instantie dacht en dat zien we ook daadwerkelijk gebeuren en dat is niet makkelijk, dat is niet een een, twee, drietje en dan vervolgens zijn de problemen opgelost, nee, zeker niet, maar wij geloven echt van ganser harte dat stappen mogelijk zijn en dat mensen stappen kunnen zetten en daar hebben we GGZ-instellingen nodig voor bijvoorbeeld afkicken en noem het allemaal maar op. Maar om mensen te zeggen van ja, we geven ze op, ja, dat is niet iets wat ik snel in mijn mond zou nemen.

De voorzitter: Mevrouw Striebeck.

Mevrouw Striebeck: Dank je wel. Wat ik, als ik het goed begreep van u, dan blijven de mensen die zorgmijder zijn of niet kunnen worden geholpen in de opvang.

De heer Freeke: Nee, de bedoeling is dat iedereen die in de opvang komt, dat daar naar wordt gekeken van wat zijn de vervolgstappen, want je blijft niet je hele leven in de opvang. Nee, dat is een beperkte periode voor een liefst zo klein mogelijke groep, want Housing First kwam net even langs, dat is nog veel beter, want dan ga je gelijk naar een woning toe en met iedereen gaan we kijken, welke stappen kunnen worden gezet om zo snel mogelijk de goede en de juiste vervolgstap te nemen.

Mevrouw Striebeck: Mag ik u nog wat vragen?

De heer Freeke: Tuurlijk.

Mevrouw Striebeck: Ik heb begrepen dat mensen zo lang kunnen blijven als ze willen, dus als je niet geholpen wil worden, dan mag je wel blijven?

De heer Freeke: Nou, dat moet u misschien even aan mijn collega zo meteen vragen, maar in principe is het bij het Leger des Heils zo dat we stappen willen zetten en dat je niet tot een lengte van jaren in een dag- en nachtopvang moet kunnen blijven, dat is wat ik vind en datzelfde geldt overigens voor een Herstartafdeling, ook dat is tijdelijk. Beschermd wonen, dat kan wel natuurlijk voor een bepaalde periode zijn, soms is die periode heel erg lang. Maar in een dag- en nachtopvang is in principe een eindig traject.

Mevrouw Striebeck: Maar als ik het dan begreep, zou de moeilijkste groep het langste blijven eigenlijk.

De heer Freeke: Ja, dat vind ik lastig te beantwoorden, want wat is de moeilijkste groep, en wat is het langste blijven. Ons uitgangspunt is om de mensen te helpen om zo snel als mogelijk met een goed plan te krijgen met de diverse ketenpartners om daarin stappen te zetten, dat is wat we willen en waar we ook, nou, u zag ik net de heer Tibboel die netjes ook aangaf dat hij ook in de dag- en nachtopvang heeft verbleven en die woont nu zelfstandig en is nou onze zeer gewaardeerde voorzitter van de cliëntenraad en die voorbeelden hebben we gelukkig veel.

De voorzitter: Dan wil ik hierbij deze ronde afsluiten, waarbij hartelijk dank nogmaals aan de heer Freeke. De eerstvolgende inspreker van vanavond is mevrouw Klinkmast, bewoner van de Herstartvoorziening. En omdat inmiddels behoorlijk wat mensen zijn aangeschoven, ga maar vast zitten hoor, zou ik nog even de spelregels voor het inspreken herhalen. Elke inspreker krijgt vijf minuten spreektijd, de commissie kan vragen stellen aan de inspreker. Tussen de inspreker en de politie vindt geen discussie plaats, dat is puur het stellen van vragen. Insprekers dienen zich te richten op het algemeen belang en niet op een individueel belang en als over een onderwerp eerder is gesproken, is het niet toegestaan om opnieuw dezelfde informatie te geven en om het gesprek aan tafel goed te laten verlopen, is het verzoek aan iedereen om geen uitingen van steun of afkeer te laten horen naar aanleiding van wat u hoort aan tafel. Hartelijk dank, mevrouw Klinkmast, het woord is aan u.

Mevrouw Klinkmast: Dank u wel voorzitter, ik ben mevrouw Diana Klinkmast, ik ben in oktober 2019 in de opvang gekomen naar aanleiding van het overlijden van mijn echtgenote, waarvan ik zeven jaar mantelzorger ben geweest en dat bracht allerlei problemen met zich mee. Ik woon sinds 9 december op Herstart en ik ben daar bezig om mijn doelen te behalen om weer een ja, terugkeer in de maatschappij vind ik een beetje een groot woord, maar toch weer naar zelfstandig mogelijk leven. En ik wilde graag mijn stem laten horen, dat ja, er is ook een grote groep mensen die zich bezig houdt, waaronder ik, om ja, de doelen te behalen samen met mijn begeleidster en na een zelfstandig mogelijk leven weer toe te gaan. Ik heb geen drank- en drugsverleden, maar het was bij mij puur na het overlijden van mijn echtgenote dat het niet goed met mij is gegaan, dus dat was eigenlijk mijn verhaal, kort maar bondig.

De voorzitter: Dank u wel. Zijn er vragen aan mevrouw Klinkmast? Mevrouw Koene.

Mevrouw Koene: Ja, dank u wel. Ik begrijp net dat de Herstart voor een tijdelijke periode is, ja, gewoon even nieuwsgierig, wat is de uitgestippelde toekomst, dus waar zou u graag naartoe willen en wordt u daar ook gericht bij geholpen?

Mevrouw Klinkmast: Ik heb natuurlijk met mijn persoonlijke begeleidster, die heb ik afspraken mee en voor de toekomst is het natuurlijk de bedoeling dat ik weer naar een zelfstandig mogelijk leven ga, dat ik alleen ga wonen en ja, dat is eigenlijk mijn vervolgtraject.

De voorzitter: De heer Polat.

De heer Polat: Dank voorzitter. Een vraagje, wat als het Herstartprogramma er niet was, wat was er dan met u gebeurd?

Mevrouw Klinkmast: Nou, ik ben natuurlijk in de dag- en nachtopvang terechtgekomen, ja, en zou ik daar niet terecht zijn gekomen, want op een gegeven moment heb ik natuurlijk de keuze gemaakt om daarheen te gaan, en ik kon wel bij vrienden terecht, maar ik wilde zelf deze reis ben ik zelf begonnen en die wil ik ook graag zelf afmaken. En als ik niet bij het Leger, ja, dan had ik waarschijnlijk gezworven van adres naar adres.

De voorzitter: De heer Boersma.

De heer Boersma: Ja, dank u wel voorzitter. Allereerst respect dat u uw verhaal vertelt, dat vind ik heel knap. Vragen, we praten hier met elkaar over van hoe we goede visie op opvang kunnen maken, hoe we die opvang kunnen verbeteren, zou u kunnen aangeven nu u daar een tijdje ervaring mee heeft zeg maar, wat u, hoe u dat ervaren heeft zeg maar, zo'n opvang waar heel veel diverse groepen bij elkaar zitten en of u nou ideeën heeft hoe je dat het beste zou willen zien, om tot rust te komen en uw traject te kunnen doorlopen?

Mevrouw Klinkmast: Nou ja, ik ben natuurlijk op de dag- en nachtopvang en dan zit je natuurlijk met mensen met verschillende problemen. Het enigste heb ik altijd gezegd

wat je gemeenschappelijk hebt, is die rugzak met, die heb je allemaal. Bij de ene zit er wat meer in als bij de andere. Toen ik op Herstart kwam en dat klinkt voor u misschien vreemd in de oren, maar ik zag in ene weer mijn naam op de deur staan en ik kreeg een sleutel, ik voelde mij niet dat je als nummer behandeld wordt, maar voor mij was het weer, ik ben weer iemand, ik doe weer mee in de maatschappij en ja, als u het aan mij zou vragen, zou ik zo veel mogelijk Herstart, om de mensen ook weer een kans te geven om eruit te komen. En het ligt natuurlijk, mijn begeleidster vroeg: hoe wil je dat we het doen? Want als je ervan uit gaat dat je het, dat zij het voor je doet, dat is niet de bedoeling, je doet het samen, dus ik ga hier ook samen met haar uitkomen.

De voorzitter: De heer Kwaak.

De heer Kwaak: Goedenavond, ik had even de vraag hoe lang het project Herstart duurt totaal? U rekent op een halfjaar op deze locatie op het Kasperspad?

Mevrouw Klinkmast: Ja, een halfjaar zou, ik heb mijn indicatie tot maart en dan wordt er verder bekeken of er verlenging is en dan is een gevolgtraject.

De voorzitter: Hartelijk dank voor uw bijdrage.

Mevrouw Klinkmast: U ook dank dat ik iets mocht vertellen.

De voorzitter: Hartstikke goed, dank je wel. O, dat mag niet, sorry. Ja, ja, sorry. Jullie mogen mij ook corrigeren, zo werkt dat dan. Het woord is aan de heer Den Dekker, aan hem de vraag om deel te nemen aan deze tafel alstublieft en de heer Den Dekker spreekt namens het Actiecomité Kromhout Kasperspad.

De heer Den Dekker: Goedenavond, ik hoop dat ik te verstaan ben voor iedereen. Ik ben Arie Den Dekker, bewoner van het Kromhout en lid van het actiecomité. Het actiecomité heeft in anderhalf jaar heel veel gedaan, u bent voortdurend door ons geïnformeerd en het is aan het comité te danken dat het probleem eindelijk op de kaart is gezet. Uit onderzoek van de gemeente blijkt dat de leefbaarheid en de veiligheid in de buurt steeds verder afneemt en het laagst is van de hele stad, dat is niet acceptabel. Het is niet acceptabel dat dit zomaar voor zoete koek wordt aangenomen als een gegeven. Wij verwachten dat dit leidt tot een beleid om de ontwikkeling structureel aan te pakken en om te buigen. Aan de voortgaande verloedering moet eindelijk eens een halt worden toegeroepen. Het Algemeen Dagblad meldt dat er afgelopen zaterdag een seksend stelletje in een portiek aan het Kromhout betrapt is, handhavers van de gemeente zagen de twee in actie en grepen in, wat niet vermeld wordt, is dat het een portiek van het Leger des Heils betreft. Wethouder Heijkoop voelt zich beledigd door de tekst op een poster, hij vindt dat grensoverschrijdend. Natuurlijk is het voor hem niet leuk dat hij door zijn beleid in de wind staat, maar de buurtbewoners die al jaren geschoffeerd worden door de gemeente en het Leger des Heils met een groep overlast gevende cliënten, hebben pas echt reden om beledigd te zijn. Hoezo grensoverschrijdend? Het is maar hoe je het leest, om een uitdrukking van de wethouder te gebruiken. In december 2018 heeft de wethouder in de gemeenteraad een toezegging gedaan aan de heer Van Verk, die toezegging luidt: Van Verk: mag ik uit het antwoord afleiden dat feitelijk nog

niet is vastgesteld welke groepen er het beste uit geplaatst zouden kunnen worden, maar dat u in januari samen met het Leger des Heils naar de overlastprofielen kijkt en ernaar zal streven om de meest overlast gevende groepen uit te plaatsen? Heijkoop: dat is correct voorzitter. Van Verk: dank u wel voor deze toezegging, wethouder. Nu, ruim een jaar later kunnen we constateren dat van die toezegging niets terechtgekomen is, de meest overlast gevende groep is niet uitgeplaatst en als het aan de wethouder ligt, zal dat ook niet gebeuren. Wij hebben het dan over het deel van de daklozen dat kampt met psychiatrische en/of verslavingsproblemen, alcohol en/of drugs. Dat betreft tweederde van de populatie daklozen die in de opvang verblijven, zij zijn geen bewoners, maar zij zorgen wel voor het grootste deel van de overlast in de buurt. In dezelfde raadsvergadering is een motie over de visie aangenomen, waarvan de hoofdpunten zijn: wij zijn van mening dat deze zorg geboden moet worden op een plek en op een wijze die de meeste kansen biedt op herstel, in de buurten waar deze opvang, begeleiding en behandeling plaatsvindt, overlast in balans moet zijn met de draagkracht van deze buurt, duidelijkheid van besluiten in de zaken der huisvesting van eerder genoemde groepen, helder en toetsbaar moeten zijn en verzoekt het college in deze visie een balans te vinden tussen goede, effectieve opvang en een houdbare situatie voor de buurt waarin deze is gevestigd. De wethouder meldt ons: de uitvoering van de visie gaat bijdragen aan het voorkomen van dak- en thuisloosheid, een veilige plek en meer perspectief bieden voor kwetsbare mensen in onze stad en de leefbaarheid en veiligheid in de buurt verbeteren. Daarnaast zetten we beheerdersmaatregelen in en vinden er in de komende jaren diverse nieuwbouwontwikkelingen plaats in uw buurt. Deze brede aanpak met korte en langere termijn maatregelen zullen de leefbaarheid en veiligheid in de buurt verhogen. De uitslag van de visie dat de daklozenopvang geheel in deze buurt blijft, was van begin af aan al duidelijk. Het Leger des Heils maakt de dienst uit en de gemeente heeft zich als opdrachtgever geheel overgeleverd aan de instelling en zij moet eigenlijk alleen zorgen dat de geldstroom op gang blijft. Een jaar lang is er een theater opgevoerd rondom de nieuwe visie opvang. Na diverse onderzoeken, brainstormsessies, gesprekken met diverse partijen en studiereizen, wordt in de visie opvang bijna een op een het plan van het Leger des Heils opvang 2.0 uit 2016 overgenomen. De visie is dus vooral de visie van het Leger des Heils, aangevuld door de gemeente en van een mooi kaftje voorzien. Uit de visie volgt dat er circa een miljoen gemeentegeld wordt gestoken in de ontwikkeling van het Leger des Heils op de huidige locatie, er 24 cliënten uit het begeleid wonen elders worden gehuisvest, er vijftig kleine kamertjes gemaakt worden in de vrijgekomen ruimte met slaapzaken voor de rest, tien personen, de 24 plaatsen voor de 24-uursopvang Herstart blijven bestaan met een maximum, er komt een maximum van zestig daklozen in de crisisopvang, met 24 plaatsen bij Herstart zijn dat 84 dakloze personen. Natuurlijk is het krijgen van een eigen kamertje voor de daklozen een vooruitgang ten opzichte van de slaapzalen, maar voor de buurt levert het geen verbetering op. De wethouder denkt dat door het maken van vijftig kleine kamertjes het gedrag van de mensen in de opvang zal veranderen en dat daardoor de overlast zal afnemen en hij hoopt dat het aantal daklozen zal afnemen, dat alles is een illusie, het gaat hier om verslaafden en mensen met psychiatrische stoornissen, zij blijven niet op die kamertjes, maar gaan de buurt in om de middelen te halen om aan hun verslaving te voldoen.

De voorzitter: Meneer, hoe lang heeft u nog nodig? Want u zit al aan zes en een halve minuut.

De heer Den Dekker: Nog een paar minuten.

De voorzitter: U heeft vijf minuten de tijd.

De heer Den Dekker: Ik heb nog een half a4'tje.

De voorzitter: Oké.

De heer Den Dekker: De verwachting dat het aantal daklozen zal afnemen, is buiten de werkelijkheid. Overal in het land neemt het aantal toe, bovendien neemt ook het aandeel verslaafden onder de daklozen toe. De visie voldoet niet aan de motie die eraan ten grondslag ligt, er is zeker geen sprake van een balans tussen de overlast en de draagkracht van de buurt. Ook is er geen sprake van een houdbare situatie van de buurt. Sterker nog, dit onderwerp komt in de visie niet eens aan de orde, de buurt is bijzaak. De leefbaarheid en de veiligheid worden door de visie niet verbeterd, in tegendeel. In de visie is niets toetsbaar en afrekenbaar, het zijn vooral voornemens en verwachtingen en de hoop op verbetering. De visie kent een looptijd van vijf jaar, dat betekent een vrijbrief voor de gemeente en het Leger des Heils om vijf jaar op dezelfde voet door te modderen met de daklozenopvang in onze buurt. Wij vinden dat geen goed beleid, de buurt wordt door de gemeente en de instelling weer in het pak genaaid, dat is gebeurd met de verhuizing van de dagopvang en dat gebeurt nu weer met de visie. De gemeente en de instelling zijn niet bij machte de problemen in de opvang te managen en zij denken dat het met beheersmaatregelen af te kunnen. Het Leger des Heils wil natuurlijk graag het monopoly op de daklozenopvang in Dordrecht houden. De organisatie heeft in haar geschiedenis, maar ook in het afgelopen jaar, zeer weinig begrip voor de buurt getoond. Het enige dat lijkt te tellen, is om zoveel mogelijk subsidie binnen te harken.

De voorzitter: Kunt u afronden, meneer Den Dekker?

De heer Den Dekker: Ja, ik ben bijna klaar. Pas nadat ze risico lopen om minder subsidie te krijgen, zijn ze te bewegen. Onze buurt, een woonwijk, is niet geschikt als locatie voor de centrale daklozenopvang voor de gehele regio. De centrale daklozenopvang met veelal onbehandelde psychiatrische patiënten en/of verslaafden in een woonwijk is onverantwoord. De een miljoen gemeentegeld voor de ontwikkeling van deze locatie kan beter besteed worden aan een nieuwe locatie op een geschiktere plek. Er zijn hier veel personen en organisaties uitgenodigd, die ook in de beheergroep vertegenwoordigd zijn, bijvoorbeeld de bewoners die daar op persoonlijke titel in zitten, de voorzitter van de cliëntenraad, de woningcorporatie, enzovoorts, al die personen en organisaties zijn deel van het probleem en zij zijn medeplichtig aan de visie. De beheergroep en de cliëntenraad zijn een verlengstuk van het Leger des Heils.

De voorzitter: Meneer Den Dekker, het is nu, het is wel genoeg.

De heer Den Dekker: Zij dienen alleen het belang van die instelling.

De voorzitter: Meneer Den Dekker, u praat al bijna tien minuten.

De heer Den Dekker: Dan stop ik.

De voorzitter: Graag, dank u wel. Zijn er vragen aan de heer Den Dekker? Mevrouw Koene.

Mevrouw Koene: Dank voorzitter. We hoorden daarstraks van, bij de mededeling van de burgemeester, dat het actiecomité heeft een logboek bijgehouden van alle overlastmeldingen en dat er een uitnodiging is geweest vanuit de politie om het logboek naast dat van de politie te leggen en dat het actiecomité daar niet aan mee wilde werken. Weet u daar meer van toevallig?

De heer Den Dekker: Volgens mij hebben wij een lijst gepubliceerd uit dat logboek en die is gewoon aan de gemeente toegestuurd. En meer is daar niet mee gebeurd.

Mevrouw Koene: Maar u heeft daar dus dan geen contact over gehad met de politie.

De heer Den Dekker: Nee, nee.

Mevrouw Koene: Maar omdat u dat niet wilde, of omdat dat niet aan de orde is geweest?

De heer Den Dekker: Nou, ik kan mij niet herinneren dat ons dat gevraagd is om dat te doen.

De voorzitter: De heer Van der Kraan.

De heer Van der Kraan: Ja, de volgende vraag, we moeten natuurlijk binnenkort die visie opvang hier in de commissie en in de raad gaan bespreken en u heeft daar een heel lang verhaal over gehouden. Als ik het nou goed begrijp, zegt u eigenlijk, we willen helemaal geen opvang aan het Kromhout en zeker niet van het Leger des Heils, is dat de korte samenvatting?

De heer Den Dekker: Nee, wij willen wel opvang, maar wij willen af van die overlast, grote overlast gevende groep die er in de opvang zit en die zorgt voor voortdurende overlast in de buurt en toenemende onveiligheid en afnemende leefbaarheid, daar willen wij van af.

De heer Van der Kraan: Maar dan, voorzitter, dan toch nog een vraag, wij hebben net begrepen van andere insprekers dat de doelgroep die nu opgevangen wordt, die brengen problemen met zich mee, dat kan niet anders, dus als je zegt, we willen geen overlast in de buurt, op geen enkele manier, dan is het ook niet mogelijk om een opvanglocatie in de buurt te hebben, want een opvanglocatie brengt altijd enige opvang, klopt die stelling of ziet u dat anders?

De heer Den Dekker: Ik denk wel dat dat niet zo is, er is een groep en die heb ik u ook net genoemd, hoe groot die is en welke groep dat is, dat is de meest overlast gevende groep, een deel dus van die daklozen die daar opgevangen worden. De mensen die geen overlast geven, ja, daar hebben wij natuurlijk niks op tegen. Ik bedoel, dat hebben wij in het verleden altijd al gehad, het Leger des Heils zit natuurlijk al decennialang in onze buurt en de laatste jaren is dat steeds verder opgelopen, het aantal is toegenomen, maar ook de problematiek van die mensen is toegenomen en daar komt de overlast vandaan.

De voorzitter: De heer Bosman had nog een vraag.

De heer Bosman: Ja, voorzitter, bedankt. Ja, u spreekt over wij en aan het begin toen de burgemeester het had, zei hij dat er ook signalen zijn van andere bewoners, dus even voor mij een vraag, misschien dat u het eerder gezegd heeft hoor, maar hoeveel buurtbewoners vertegenwoordigt het actiecomité?

De heer Den Dekker: Dat kan ik u niet zeggen, want wij zijn geen partij die leden heeft of tremulanten, wij zijn een actiecomité, dat actiecomité dat is een man of twaalf en daarnaast zijn er een groot aantal sympathisanten uit de buurt. Ja en hoeveel dat er zijn, ik zou het niet weten, maar er zitten er hier natuurlijk al een aantal, ja.

De voorzitter: De heer Van Verk was eerst.

De heer Van Verk: Dank u voorzitter. Ik hoor u pleiten om een monopoly van het Leger des Heils te doorbreken, dat...

De heer Den Dekker: Daar hebben wij voor gepleit ja.

De heer Van Verk: Ja, daar heeft u al verschillende keren voor gepleit, wij hebben altijd de vraag wat is daar de achtergrond van, welk doel wilt u daarmee bereiken?

De heer Den Dekker: Nou ja, dat er een spreiding komt, dat het niet allemaal op dezelfde plaats blijft, dat helpt natuurlijk ook al en ik denk, als er een nieuwe verse partij in beeld komt, dat daar ook nieuwe ideeën komen met een andere aanpak.

De voorzitter: De heer Boersma.

De heer Boersma: Ja, nog even voor de duidelijkheid, de visie gaat uit van als je kleinere kamertjes maakt, dat werd net ook door het Leger des Heils gezegd, kleinere kamertjes geeft, meer rust, geeft meer mogelijkheid om mensen te behandelen, want die rust die zorgt ervoor dat mensen dan makkelijker te benaderen zijn en dat die dan misschien eerder behandeling accepteren. Ziet u daar iets in, of zegt u eigenlijk van nou, weetje, dat hele concept gaat voor de doelgroep die bij ons in de buurt rondloopt niet werken.

De heer Den Dekker: Nou, dat zal voor die mensen misschien kunnen werken, daar heb ik geen oordeel over. Wij zijn ook niet tegen kleine kamertjes, waar wij tegen zijn is de grote overlast gevende groep die daar gehuisvest is en dat zijn mensen die op straat

zwerfen en daar hebben wij dagelijks mee te maken. Kijk, wij zijn niet tegen vijftig kleine kamertjes, maar wel op deze plek.

De voorzitter: Als er verder geen vragen meer zijn, wil ik de heer Den Dekker hartelijk bedanken voor zijn bijdrage.

De heer Den Dekker: Graag gedaan.

De voorzitter: Dan is het woord hierna aan de heer Klaas De Vries en u mag deelnemen aan deze tafel ook namens het Actiecomité Kromhout Kasperspad, het woord is aan u.

De heer De Vries: Dank je wel. Nou, waar ik het voornamelijk over wilde hebben, is de veiligheid in de buurt, want er wordt wel heel globaal gesproken over, het is een beetje lastig in die buurt, alle mensen die er rondlopen, maar ik wil daar wat dieper op ingaan als dat kan, ik zet er even mijn bril voor op. Nou, er is onlangs geïnitieerd door de gemeente een bevolkingsonderzoek gedaan in onze buurt en daaruit blijkt dat 50% van de mensen die er wonen, want er werd net gesproken, wie is nou je achterban, dat is blijkbaar die 50% die zich onveilig voelt. En dat is nogal wat en als je bijvoorbeeld kijkt, onlangs stonden de kranten vol over eenzelfde situatie in Overvecht in Utrecht bijvoorbeeld en daar stonden de kranten al vol als het ging over 20% van de bevolking die daar woont hinder ondervindt en angstig was. Sorry dat ik af en toe een beetje hakkelig praat, maar ik heb een poosje geleden twee herseninfarctjes gehad en dat geeft nog wel eens wat functiestoornissen in mijn spraak en leesgedeelte. Wat ons ook opgevallen is, en dan heb je het ook een beetje over veiligheid, is dat meldingen die het Leger des Heils zelf doet om hulp te vragen bij de politici, en dat gebeurt veelvuldig, gebeurt echt heel veel, die worden doorgaans niet verwerkt in P2000, dus als we de meldingen meten van de overlast gevende activiteiten in de buurt, en er worden meldingen gedaan door bewoners, dan staat dat in sceel contrast met het aantal meldingen wat het Leger des Heils eigenlijk zou moeten doen, want die blijven kennelijk buiten beeld. Onlangs trouwens hadden we een akkefietje dat er een hevig bloedend iemand vergezeld van de politie naar een ambulance werd gebracht en dat wij vroegen, joh, wat is hier nou gebeurd en dat er gewoon gezegd werd, er is helemaal niks gebeurd, dus er wordt heel erg onder de pet gehouden. Nou, dat seksende koppel, daar heeft Arie het al over gehad. Waar wij ook heel veel klachten over krijgen bij buurtbewoners is van dat er respons van de politie op zeg maar 112-meldingen heel traag zijn. Ik hoorde laatst een verhaal van een mevrouw die deed een melding van een grootschalige dealpartijen van drugs, waar een heleboel mensen bij betrokken waren en die vond het storend, die mensen stonden ook in de weg en pas na een uur en veertien minuten verscheen de eerste politieman, ter fiets.

De voorzitter: Meneer De Vries, we zitten hier vanavond om ons een beeld te vormen bij de nieuwe visie opvang, kunt u uw verhaal relateren aan de nieuwe visie?

De heer De Vries: Ja, maar ik wil toch eventjes, ik wil heel graag even een beetje laten zien, want er wordt vaak heel erg globaal gesproken over overlast, maar ik wil ook heel graag overbrengen van wat het betekent voor de mensen die er wonen. Vandaar dat ik

dat eventjes wil, maar als u wilt dat ik dat op een ander moment doen, wil ik dat ook wel doen hoor.

De voorzitter: We hebben het in de vorige vergaderingen natuurlijk al wel besproken en ook toen heeft u ingesproken over datzelfde onderwerp, maar waar het mij om gaat, ik zou het fijn vinden als u uw verhaal ook aan de visie kunt relateren, zodat wij daarover dus ook in gesprek kunnen met elkaar.

De heer De Vries: Nou ja, goed, laat ik dan tenslotte maar zeggen dat, kijk, het creëren van kleine kamertjes, dat is natuurlijk hartstikke goed voor de mensen die er komen bij het Leger des Heils, maar 's morgens gaat die poort open en de mensen gaan gewoon weer op jacht naar drank en drugs en die blijven overlast geven in de buurt, dat heeft geen enkele zin, behalve dan voor het welzijn van de mensen zelf. Dat wou ik even kwijt.

De voorzitter: Zijn er vragen aan de heer De Vries? Mevrouw Van den Bergh.

Mevrouw Van den Bergh: Ja, ik wilde ook aan deze meneer De Vries vragen, er is een aantal keren gevraagd aan mensen die hebben ingesproken over de gebruikersruimten die nu ook in de visie staan, hoe daar tegenover gestaan wordt? U heeft het over de overlast in uw straten, met name als 's morgens de poorten opengaan en ik wilde vragen, hoe staat u tegenover, het actiecomité, tegenover dat idee om gebruikersruimten te gaan creëren?

De heer De Vries: Ja, kijk, als het Leger des Heils zelf gaat zorgen voor de aanvoer van de nodige drugs en hij doet dat op een legale manier, dan vind ik dat verder prima. Maar ja, dat zal niet het geval zijn, dus er zullen dan toch een legio dealers zoals gewoonlijk in de buurt rondzwerven.

De voorzitter: O, mevrouw Burakçin, of, mevrouw, sorry, meneer Burakçin.

De heer Burakçin: Ja, ik heb ook mijn vrouwelijke kanten, maar dat maakt niet uit. Nee, ik werd getriggerd eigenlijk door de heer De Vries die zegt dat meldingen die door het Leger des Heils gedaan worden dus niet verwerkt worden in het politiesysteem, maar hoe weet u dit dan eigenlijk?

De heer De Vries: Omdat we kijken op P2000 en we hadden laatst een keer zelf moeten bellen naar de politie van joh, moet dat er niet een keer in?

De heer Burakçin: Nou goed, misschien dat de politie dadelijk wel daar antwoord op weet, maar er kan op vele manieren gemeld worden en niet alles staat natuurlijk in dat systeem, dus vandaar dat ik daar ook helder in...

De heer De Vries: Ja, maar goed, als we kijken, het Leger des Heils is natuurlijk ook een melder van een vechtpartij, van iets wat niet mag volgens de wet zeg maar, of iemand die loopt te steken of nare dingen loopt te doen en die heeft daarbij de politie bij nodig,

dat is toch ook een melding bij ons in de buurt? Of is het dan ineens anders, is het een eilandje waar alles op mag gebeuren en dat kunnen ze verder lekker zelf uitzoeken?

De heer Burakçin: Nou ja, goed, ik, volgens mij is het niet de bedoeling dat we in discussie gaan, maar misschien dat de politieagenten dadelijk daar antwoord op kunnen geven.

De heer De Vries: Oké.

De voorzitter: Mevrouw Nijhof.

Mevrouw Nijhof: Voorzitter, ik heb een vraag aan meneer De Vries. Nou ja, goed, u heeft uitgelegd hoe u de overlast ervaart, wat zou u als oplossing zien? Heeft u daar ideeën bij, want we zitten in deze stad als stad met, net zoals alle andere steden, met, nou ja, laten we zeggen een groep daklozen, misschien zelfs wel een groeiende groep.

De heer De Vries: Dat zeker, ja.

Mevrouw Nijhof: Nou ja, goed, wat zou u, dus ik wil het omdraaien wat dat betreft, u zegt van we willen die overlast gevende groep niet, maar heeft, zou u een bijdrage kunnen leveren aan hoe het dan wel zou moeten?

De heer De Vries: Ik denk dat, maar zeg maar het standaardverhaal wat je vaak terugkrijgt van het Leger des Heils, is van je moet zitten, een bedrijf zeg maar, op de plekken waar de mensen zich ophouden en ik denk dat we daar eens anders naar moeten gaan kijken, ik bedoel, net zo goed als dat je met pendelbussen mensen naar de boerderij kan brengen in de buurt van Meerkerk, kan je ook bijvoorbeeld halten plaatsen of organiseren in de stad, waar mensen die onderdak zoeken vervoerd kunnen worden naar een gelegenheid buiten de stad, dat zou bijvoorbeeld iets kunnen zijn.

De voorzitter: Mevrouw Van Benschop.

Mevrouw Van Benschop: Ja, dank u wel voorzitter. Ja, ik heb geluisterd naar de opmerkingen en ik zit een beetje in een, ja, ik hink een beetje op twee gedachten, ik hoor u en ik begrijp heel goed, dat er op gegeven moment een grens voor u als, voor uw gevoel bereikt is, maar tegelijkertijd hoor ik u ook dingen zeggen waarvan ik zou zeggen, dat is geen gevoel, maar dat zouden feiten moeten zijn. En ik, dus ik heb een beetje het gevoel dat de emotie en het gevoel door de feiten heen gaan lopen en dat het voor mij in ieder geval op gegeven moment niet meer helder is wat is feit en wat is emotie, die ik dus overigens wel begrijp. Dus ja, zoals bijvoorbeeld dat reacties op 112-meldingen zeer traag is, ja, dat is voor mij, wat is zeer traag, ik neem aan dat daar gewoon een termijn voor staat, een tijd voor staat en dat daaraan gehouden moet worden, dus ja, in hoeverre heeft u het idee dat er misschien of wellicht ook wat subjectieve invulling wordt gegeven aan de feiten?

De heer De Vries: Nee, nee, moet je luisteren, ik ben 43 jaar hulpverlener geweest, ik heb in alle sectoren gewerkt wat betreft mensen van het Leger des Heils, dezelfde

categorie mensen en het doet me ook pijn om zeg maar mijn eigen voormalige collega's te moeten vertellen van dat ze dingen niet goed doen, dus het is geen emotie, het zijn pure feiten. Ik kan nog wel, we hebben een logboek, daar staat het vanaf januari tot aan april, half april staan er al zeventig incidenten en waaronder ook meldingen bij de politie.

De voorzitter: De heer Van der Kruijff.

De heer Van der Kruijff: Nog een vraag, ik hoorde aan het begin dat iedereen de gelegenheid is geboden om ook in te spreken en mee te werken aan deze visie. Kunt u vertellen hoe dat gegaan is vanuit het actiecomité, heeft u daaraan bijgedragen, heeft u daarin meegedaan, heeft u input geleverd? Hoe ging dat?

De heer De Vries: Ja, daar zijn we wel bij geweest, maar we zijn het gewoon, ja, ik denk dat Arie voldoende heeft duidelijk gemaakt, dat er ook met een aantal dingen binnen die visie dat we het daar niet over eens zijn en daar hebben we het ook met meneer Heijkoop over gehad.

De heer Van der Kruijff: Nog een vraag, en zie ik die inbreng van u terug? Want ik heb nog niet alles gelezen, moet ik bekennen, maar ik zag dat er een heel stuk was vanuit het college met alle inbreng die geleverd is en wat daarmee gedaan is en ik kan me niet herinneren dat ik veel van die inbreng heb gezien, maar ik zeg, ik heb niet alles gelezen, maar u heeft veel gelezen hoor ik wel, staat dat daartussen dat we dat kunnen zien?

De heer De Vries: Ik moet toegeven dat onze inbreng voornamelijk zeg maar gespist was op de veiligheid in de buurt, weet je wel, dat is voor ons het belangrijkste. Je kunt van ons niet verwachten, van buurtbewoners niet verwachten hoe het Leger des Heils zijn hulpverlening moet organiseren. Maar wat wij wel heel goed kunnen vertellen, van welke dingen eraan mankeren, ook binnen het Leger des Heils, wat ervoor zorgt dat de veiligheid in gevaar is. En dat hebben we voldoende uitgedragen ook naar meneer Heijkoop.

De voorzitter: De heer Chapel.

De heer Chapel: Voorzitter, bedankt, toch nog een vraag. Kijk, ik begrijp dat de emotie en het gevoel hoog zitten bij u en nou, u zegt net zelf u bent ook hulpverlener geweest, maar mijn vraag is dan toch van, om een helder beeld te krijgen, van in hoeverre heeft het actiecomité dan continu overleg gehad met de politie, de betreffende ambtenaar, wethouder, het Leger des Heils, omdat, dat komt hier eigenlijk niet naar voren en ja, dat is dus de vraag van in hoeverre heeft u een aantal keren per jaar overleg gehad met deze mensen?

De heer De Vries: Bedoel je overleg met meneer Heijkoop? Ja? Wordt dat bedoeld?

De heer Chapel: Ik bedoel overleg inderdaad met de wethouder, maar ook met de politie, de ambtenaar, het Leger des Heils, omdat, die krijg ik niet terug, is daar frequent overleg in geweest en wat wordt er dan besproken?

De heer De Vries: We hebben bijvoorbeeld een keer, de meneer van de cliëntenraad een keer uitgenodigd bij ons in het actiecomité, we hebben talloze keren gesproken met meneer Heijkoop en ja, voor de rest zijn wij eigenlijk alleen maar geanticipeerd op dingen die op ons afkwamen vanuit de gemeente, waarvan wij vinden, daar is onze veiligheid niet mee gediend.

De voorzitter: Als er verder geen vragen meer zijn, dan wil ik de heer De Vries hartelijk bedanken voor zijn bijdrage en dan is het woord aan mevrouw Annette Dubbelt, ook namens het Actiecomité Kromhout Kasperspad, aan haar de vraag om deel te nemen aan onze tafel.

Mevrouw Dubbelt: Zo, ja, hallo, bedankt dat ik in mag spreken. Ik heb hier een heel papier voor me, maar ik zit te trillen van woede. Het lijkt hier wel potverdikkeme de gemeente en het Leger des Heils tegen de buurtbewoners, ik woon vanaf 1984 in deze buurt, ik heb alle instanties zien komen, ik heb jaren met het Leger des Heils heb ik om tafel gezeten, met de politie heb ik om tafel gezeten, ik zie vanaf 84 tot nu alles veranderen, we geven het aan, er wordt gewoon niet geluisterd, er wordt gewoon zielig gedaan. Er zijn mensen die geholpen moeten worden, die problematiek hebben ja, en het is niet een spelletje tussen ons allemaal. En het is gewoon, het wordt steeds erger, want wat wij aangeven, nu heeft ook de stichting van het park, er kon net zo goed staan dat de buurt het is. Het is gewoon niet uit te houden, waar mogen mijn kinderen spelen? Waar mogen mijn kleinkinderen spelen? Waar kan ik veilig zonder bejubeld te worden over straat mijn hond uitlaten? Mijn dochter die werkt dat haar baas voor een verslaafde een verbod op de winkels, worden ze daar lastig gevallen, waar jongens allemaal nou tegen mekaar gaan knokken, want ik heb er gewoon geen woorden meer voor. Willen we nou met zijn allen vooruit en de goede mensen helpen, naar mekaar luisteren wat we met de mensen met het grote probleem moeten doen, of gaan we mekaar nu de hele tijd zitten starren? En hiervan staat niets op papier, dit komt echt nu recht uit mijn hart.

De voorzitter: Zijn er vragen aan mevrouw Dubbelt?

Mevrouw Dubbelt: Zou ik zeker niet doen.

De voorzitter: Dan mag u weer plaatsnemen op de tribune, dank u wel.

Mevrouw Dubbelt: Dank u wel en ook de burgemeester nog bedankt voor de veiligheid waarvoor hij moest zorgen.

De voorzitter: De volgende inspreker op de lijst is mevrouw Ineke Van Dongen, namens de bewonersdelegatie beheergroep en we willen haar van harte welkom heten aan deze tafel.

Mevrouw Van Dongen: Ja, dit is een start, een goede buurvrouw van mij en ik heb respect voor haar emotie en de manier waarop ze daarover spreekt. Nou, mijn naam is Ineke Van Dongen en ik neem sinds ongeveer 2010 als bewoner deel aan een beheergroep en in de beheergroep Kromhout Kasperspad Sint Jorisweg werken bewoners op diverse thema's van de wijk samen met instellingen, gemeenten,

woningcorporaties, handhaving en politie. Op 9 januari jongsleden hebben wij aan de commissie en aan de raad een reactie geschreven op het visiedocument van opvang naar wonen. En van deze gelegenheid wil ik gebruikmaken een samenvatting van deze reactie te geven. Ik spreek namens bewoners die met veel woonplezier in deze multiculturele wijk van Dordrecht wonen en wij willen uiteraard ons woonplezier en de leefbaarheid in onze buurt houden en zo mogelijk verbeteren. Wij voelen ons vanuit een gezonde, positief, kritische houding met elkaar verantwoordelijk voor de buurt, onze verantwoordelijkheid stopt niet bij onze voordeur. Wij realiseren ons dat er mensen zijn die het om welke reden dan ook minder getroffen hebben in hun leven en dat ook deze mensen een dak boven hun hoofd nodig hebben en wij zijn blij met instanties zoals het Leger des Heils, er zijn er meer, maar in onze buurt dus het Leger des Heils, die er zijn voor deze mensen. Wij ervaren uiteraard ook dat het gedrag van de cliënten van dergelijke organisaties impact kan hebben op onze buurt. Een deel van de cliënten van deze organisaties is duidelijk in de buurt aanwezig en daarbij ontstaan bij bewoners gevoelens van overlast en onveiligheid. Wij geloven dat het visiedocument ons verder kan helpen de leefbaarheid in onze wijk te verbeteren. Wij hebben er dan ook van harte aan meegeschreven. Tegelijk hebben we een aantal kritische kanttekeningen, uiteraard, wij vragen daar nu ook uw aandacht voor. In hoofdstuk 4 wat gaan we doen van het visiedocument van opvang naar wonen wordt ingezet op vier actielijnen en de actielijnen een en drie zijn gericht op het voorkomen dat mensen dakloos raken en voorkomen dat zij terugvallen. Hier ademt het visiedocument hoge ambities. Immers, de landelijke trend laat juist een toename zien van het aantal dak- en thuislozen. Alle betrokken partijen zullen zich dus moeten inzetten om het echt anders te gaan doen willen wij die landelijke ontwikkeling om kunnen buigen. Laat dit visiedocument dus geen papieren tijger worden. Bij actielijn 2, werken aan perspectief, we onderschrijven het belang van het vernieuwen van de huidige opvang van het Leger des Heils en gelet op het aantal mensen dat op dit moment al in de opvang verblijft, is het realistisch aan te nemen dat een tweede locatie nu al noodzakelijk is. En wij vragen u met klem hier aandacht voor. Als bewoners in een recent gehouden enquête massaal uitspreken zich onveilig te voelen in de wijk, dan concluderen wij dat de rek in de buurt eruit is. De grens van acceptatie van hogere aantallen mensen in de opvang die is bereikt. Actielijn vier, een prettige en veilige woonomgeving, we onderschrijven de noodzaak van goede communicatie met de buurt, zoals verwoord in actielijn vier, een prettige, veilige woonomgeving. Ook instellingen en organisaties dienen zich bewust te zijn van de noodzaak een goede buur te zijn en wij ervaren dat niet altijd. Een goede buur zijn verantwoordelijkheid stopt niet bij de voordeur. Uit een enquête die recent in de buurt is gehouden, blijkt dat er aanmerkelijk verschil zit in het aantal meldingen van overlast en de beleving van overlast. Wij herkennen dit. Het is onze ervaring dat het niet eenvoudig is om overlast te melden, de route via het 14078 nummer is bijzonder inefficiënt. We willen dan ook op deze plek ook benadrukken dat een rechtstreekse meldlijn voor deze buurt kan helpen meer inzicht in de overlast te krijgen. Tenslotte, we zullen als bewoners de uitwerking van het visiedocument positief kritisch volgen en wij roepen u op om nauwgezet toe te zien dat dit visiedocument vertaald wordt in een concreet werkplan met haalbare deadlines, zodat we in 2025 inderdaad kunnen concluderen dat de problematiek is verminderd en de overlast op zijn retour is. Dank voor uw aandacht.

De voorzitter: Dank u wel. Zijn er vragen aan mevrouw Van Dongen? De heer Portier.

De heer Portier: Ja, bedankt voor wat u gezegd heeft. U had het onder andere over gevoelens van overlast en onveiligheid, is er alleen maar sprake van gevoelens, of is er ook daadwerkelijk, is er dus ook feitelijk overlast en onveiligheid? Hoe ervaart u dat?

Mevrouw Van Dongen: Dat is juist wat ik ook probeer uit te leggen, in zo'n enquête blijkt dat er nogal wat mensen zijn die zich onveilig voelen, maar als we kijken naar de meldingen van bewoners, dat is dat niet gelijk. Dan zeggen wij als beheergroep, ik heb zelf een keer een melding gedaan, ik zal het niet helemaal vertellen hoe het gegaan is, maar dat werkt dus niet, bij 14078 en dat, daar heb ik een verslag van gemaakt om dat ook in de beheergroep te laten zien, van ja, waarom werkt dat nou niet, ja, het werkt gewoon niet. Je krijgt de gelegenheid allerlei knopjes om een rollator aan te schaffen of weet ik het wat, je wil alleen maar overlast melden en die staat er niet eens bij in dat keuzemenu, dus je gokt maar op de negen en daar zitten mensen die zeggen van ja, maar het gebruik is wel mogelijk, nou, ga maar door, ik kan het heel lang uitleggen, maar zo komen natuurlijk de meldingen ook niet binnen, die stoppen bij een keuzemenu en dan ook nog van wilt u nog een tevredenheidsenquête invullen en zo, daar ben je op dat moment niet heel erg ontvankelijk voor, nee. Dus ik denk dat het heel interessant is om uit te zoeken, waar komen die gevoelens nou vandaan en welke feiten liggen daaronder, dat lijkt me heel interessant, ja.

De voorzitter: De heer Kleinpaste.

De heer Kleinpaste: Dank u wel voorzitter. Nou, ik heb eigenlijk even een vraag aan u, u treedt op namens de beheergroep, maar op welke wijze haalt u uw informatie uit de buurt om gevoed te worden in die beheergroep?

Mevrouw Van Dongen: Ja, ja. Ik spreek regelmatig mijn burens en ik vraag ook aan hen ja, hoe beleef je dit, mijn burens die wonen er al heel lang, ik heb burens die wonen daar een jaar of twee, ik heb ook gevraagd, dan valt het je eigenlijk niet tegen. Ik denk dat ik dan namens die 50% spreek die zich prettig voelt en die zegt, ja, je woont in een stad, daar gebeurt wel eens wat, maar die niet zozeer de neiging hebben, die ook nog nooit een melding hebben gedaan. Er zijn natuurlijk verschillende vormen van overlast, dat heeft, we hebben het nu over de overlast van mensen, daklozen en de opvang daarvan, waar meer irritatie over is bij mensen die ik spreek is over het vuil en het niet ophalen van de container en dat soort dergelijke dingen, voel je je daar onveilig door, nou niet direct, maar het is ook wel lastig. Maar daar hebben we het nu niet over, maar, dus er zit wel meer kanten in zo'n wijk, ja.

De heer Kleinpaste: Voorzitter?

De voorzitter: Mevrouw Van der Bergh was eerst, of je wilt nog reageren hierop?

De heer Kleinpaste: Ik wou een aanvullende vraag stellen, over hetzelfde onderwerp.

De voorzitter: Heel kort.

De heer Kleinpaste: Namelijk, of u in het ophalen van die informatie ook een directe lijn naar het actiecomité onderhoudt.

Mevrouw Van Dongen: Wij hebben met het actiecomité om de tafel gezeten en hen uitgenodigd om te kijken van, dat is al in het begin geweest, om eens te zien van joh, we zijn burens van elkaar, laten we elkaar vooral ook in de ogen blijven kijken, wat overeenstemt is het feit dat we allemaal graag in een leefbare omgeving, dat we allemaal het woonplezier willen hebben in onze eigen wijk, de manier waarop je dat kunt organiseren daarin verschillen we, ja.

De voorzitter: Mevrouw Van den Bergh.

Mevrouw Van den Bergh: Nou, ik wou, ik had ook nog even een vraag aan u, mevrouw, over die overlastmeldingen en u heeft al net uitgelegd hoe lastig dat is, maar u zit in allerlei overleggen als ik het goed begrijp, ook als beheergroep, net als de actiegroep en andere bewoners. Heeft u dit ter sprake, is dit dan ter sprake gebracht van omdat het zo belangrijk is dat die meldingen doorkomen dat er snel gereageerd wordt, want ik heb ook wel gehoord dat dat soms heel lang duurt, daar zullen we het straks met de politie over hebben, maar is er, heeft u dat ingebracht en hoe wordt erop gereageerd? Want, of gaat dat in gang gezet worden?

Mevrouw Van Dongen: Ja, dat heb ik inderdaad ingebracht in de beheergroep, dat is een 14078 nummer, dat werkt niet en kies daar iets anders voor, dat ja, tot mijn spijt, dat blijkt niet te kunnen, maar waarom niet, dat is mij dan ook niet helemaal helder, want volgens mij is een 06-nummer zo te realiseren en is het wel te realiseren, dus daarin verschillen wij van inzicht met de gemeente Dordrecht, ja.

De voorzitter: De heer, sorry.

Mevrouw Van Dongen: Dat blijf ik nogmaals, nou ja, erop hameren ook hier, dat dat toch anders moet kunnen, ja.

De voorzitter: De heer Van der Net had een vraag.

De heer Van der Net: Ja, dat klopt, voorzitter. Ik heb geluisterd naar uw verhaal en wat ik mij afvraag is van, de aantallen die in deze visie staan met betrekking tot de huidige locatie, volgens mij heb ik u horen zeggen van eigenlijk zijn dat er te veel, er moet eigenlijk gewoon nog zeg maar een andere, op een andere plek ook opvang komen, dat klopt he.

Mevrouw Van Dongen: Ja.

De heer Van der Net: Dus en dat heeft...

Mevrouw Van Dongen: Je zit nu aan een tendens, het wordt niet minder, je ziet nu al een tendens dat het al meer is, er zitten uitschieters naar boven, ja, wat is een gemiddelde? Op welke termijn neem je dat? Neem je dat over een heel jaar of heb je daar toch een bepaalde periode aan gehangen? En dan zou ik zeggen, ja, waar zit je op

te wachten, zoek vast, want dat duurt nog even. Ik denk, je moet het nog maar zien terug te dringen en dat is in eerste instantie denk ik een niet eenvoudige opdracht, nee.

De voorzitter: De heer Van Verk.

De heer Van Verk: Dank u voorzitter, ik hoor u in uw betoog vertellen over een deel van de cliënten die duidelijk aanwezig zijn in de buurt. Is dat nu dezelfde groep waarvan het actiecomité zegt dat zijn de klassieke daklozen met verslaving en psychiatrische problematiek?

Mevrouw Van Dongen: Ik ben blij dat u dat even noemt, want we hebben het hier over de opvang en als ik nu even een situatie mag schetsen van wat er regelmatig bij mij tegenover, ik woon tegenover Yulius en die hebben daar zo'n stoepje en wat daar dan regelmatig gebeurt en dat is, zijn dan twee mensen die helemaal niet in de opvang zitten, waarvan ik denk hoe gaan we dat nou toch ooit oplossen en niet dat ze, ik voel me er niet onveilig bij, het is, ik voel er compassie bij, je zou op dat punt van je leven zo moeten leven, als vrouw, dat beroert mij en natuurlijk, als ik mijn kleinkinderen zie en er staat iemand vreselijk dronken te zijn, dan kan ik alleen tegen ze zeggen van joh, zoveel moet je maar nooit gaan drinken, want dat ziet er zo raar uit. Dus, maar heb ik daar, voel ik me daar onveilig bij, nee, het komt en het gaat ook weer, als ze echt bij mij in het speeltuintje gaan drinken, dan ga ik bellen, maar het is heel vaak zijn het niet de cliënten van het Leger en dat is net zo'n groot probleem als de cliënten die bij het Leger zijn, misschien nog wel groter, en hoe gaan we dat oplossen? Ja, dat zijn...

De voorzitter: Meneer Bosman, meneer Bosman.

De heer Bosman: Ja, voorzitter bedankt. Ik heb even twee vragen, om eerlijk te zijn dezelfde vraag, weet u, heeft u een indicatie hoeveel wijkbewoners u vertegenwoordigt? Dat is de eerste en de tweede eigenlijk noemde u zelf al de kleinkinderen en mevrouw Dubbelt zegt al van nou, durft zij niet buiten te laten spelen als ik u goed vertaal, ervaart u dat ook zo op die manier?

Mevrouw Van Dongen: Ja, het is lastig om te zeggen, wat dat betreft, wij zijn ook geen vereniging met leden en er zijn een aantal mensen die al heel lang in dat beheercomité, ik zit er ook al een kleine tien jaar in en dat wisselt ook wel per aantal, maar als ik ja, ik spreek, ik ben graag wijkbewoner, dus ik spreek graag de mensen en dan hoor ik ook echt mensen die zeggen dat het ernstig is en dat het moeilijk is, maar de mensen die ik in de regel spreek, want dan denk ik, kom onze beheergroep versterken, zeggen ze ja, ik woon hier prima, ik heb helemaal geen behoefte om me te gaan verenigen of dus ja, dat. Wil ik mijn, ik ben in de fase dat ik kleinkinderen heb, wil ik mijn kleinkinderen laten spelen, ja, maar daar ben ik altijd wel bij. En dan zal ik niet zeggen dat het altijd helemaal safe is, maar ik spreek mensen ook aan als ze drinken, dan zeg ik joh, fijn, leuk dat je hier bent, maar dit is een alcoholvrije buurt, je mag hier niet drinken. Soms gaan mensen dan ook, ja, je zit erom te lachen, maar soms gaan mensen echt weg, krijg ik een grote mond, dan ga ik dus inderdaad de politie bellen en dan zijn ze het haasje, maar ik moet eerlijk zeggen, de keren, dat speeltuintje verheiligd, dat moet gewoon alcoholvrij zijn, hebben we afgesproken met elkaar, dat moet ook, ja.

De voorzitter: Mevrouw Nijhof.

Mevrouw Nijhof: Ja, ik had een beetje in navolging van meneer Van der Net over de grootte van de...

De voorzitter: Stilte alsjeblieft, want het is nu wel erg rumoerig, mevrouw.

Mevrouw Nijhof: Nou ja, ik had in navolging van meneer Van der Net eigenlijk een vraag over de, laten we zeggen de grootte van de concentratie van mensen zeg maar, die wordt in het stuk geadresseerd als 125, als ik zie dat er een stuk Herstart is en een stuk beschermd wonen en een stuk opvang zeg maar, zou het dan, en u zegt ook, er zou eigenlijk een tweede locatie moeten komen, ik hoor u eigenlijk ook zeggen dat u misschien wel de overlast gevende groep die wellicht ook het meest in de dag- en nachtopvang zit zou eigenlijk misschien wel gescheiden moeten worden van de rest en wellicht heb je dan minder overlast, want hoe kijkt u daarnaar? Als u zegt, stel dat u, dat wij zouden zeggen, nou, er komt een tweede locatie, hoe zou dat dan gescheiden moeten worden van elkaar?

Mevrouw Van Dongen: Ik vermoed, maar ik ken de problematiek niet vanzelf, ik ben geen deskundige op het gebied van psychologische en psychiatrische mensen, ik denk als je geen dak boven je hoofd hebt en datgene wat ik zie van mensen die geen dak boven hun hoofd hebben, dat is multi-problematiek. Kun je dat nou scheiden? Ja, dan denk ik ja, aan de ene kant, dat voorstel van in een bus en dan ergens heen, ja, waar dan, he? Maar ik weet niet of dat zo werkt, want de mensen hebben hun woon- en leefgebied ook daar en ga je dat daar dus weghalen, ja, dan zijn ze zeker bij mij voor de deur. Dus het is, ik kan niet zo precies zeggen dit moet wel blijven en dat moet weg, ik zie alleen dat de aantallen die zijn nu groter dan dat er in dat visiedocument staat, daar ga je overheen, dus kan je gaan zitten wachten tot het fout gaat, of gaan we met elkaar zeggen, we gaan eerder zorgen voor de opvang. Want ik geloof namelijk wel, als mensen ruimte, ik ben in Utrecht geweest, daar heb ik gekeken in opvang daar, hadden de mensen een eigen slaapkamer. Toen dacht ik, dat moet ruimte geven, ik heb dat ook nagevraagd aan de begeleiders daar, die zeiden ja, als het even beneden in de gezamenlijke ruimte niet zo lekker loopt, kun je in elk geval zeggen, ga even naar je kamer of iemand trekt zich graag even terug in zijn eigen kamer. Dus ik kan niet zo zeggen die groep wel en die groep zal dat dan niet, want waar dan wel, want daar kan ik ook geen oordeel over geven, nee.

De voorzitter: De heer Burakçin.

De heer Burakçin: Ja, dank u wel. In uw betoog merk ik dat u heel erg behoefte heeft aan ja, warme contacten met in ieder geval politie, handhaving of de gemeente en dat u dat niet kan krijgen. Nou hebben wij eerder...

Mevrouw Van Dongen: Maar even, ik verstond uw eerste zin niet, dat u dat niet kunt krijgen?

De heer Burakçin: Nou, dat u dat niet heeft, dat u niet dat contact kan krijgen.

Mevrouw Van Dongen: O, oké.

De heer Burakçin: Nou hebben wij dus eerder, of de gemeente heeft eerder beloofd dat ze dus met een mobiele toezichtpost zou gaan werken, waarin dus handhavers, politieagenten in zouden zitten en dat u dus op een laagdrempelige manier die meldingen kon maken. Ziet u die mobiele toezichtpost nog wel eens in de wijk?

Mevrouw Van Dongen: Ik heb die regelmatig gezien, maar de laatste tijd niet meer. Ik heb die wel gezien, die stond op het Vrieseplein regelmatig en dat had zeker wel een preventieve werking.

De voorzitter: Stilte alstublieft.

Mevrouw Van Dongen: Ik heb die de laatste tijd niet gezien, maar ik vind de vraag wel interessant. Ik heb hier namelijk ook een keer gezeten bij een bijeenkomst met de politie om te kijken van, hele andere bijeenkomst, maar daar was ik toen voor uitgenodigd en toen hebben wij eigenlijk zowel als bewoners als als organisaties en instellingen gezegd, waarom krijgen we die lokale politieteampjes niet terug waar je zo even naar binnen kan lopen? Het zou denk ik wel, het zou denk ik wel helpend zijn, dat je inderdaad een korte lijn hebt. Nou hebben wij bij die beheergroep korte lijnen, dus we kunnen echt wel aangeven als we overlast merken op welke tijdstippen dat is, maar zo'n bureau, ja, het is misschien wel een goed idee om dat nog wat vaker in te zetten.

De voorzitter: Hartelijk dank voor uw tijd. Voordat we overgaan naar ronde drie, dat is het gesprek aan de hand van stellingen met de genodigden, schorsen we even kort. Wel belangrijk, voordat we de kamer uitlopen is dat als we terugkomen en om tien uur verdergaan, dat dus aan deze tafel de genodigden zitten voor de discussie en dat de raadsleden die hier aan tafel zitten zich verplaatsen naar de ring, want die mogen natuurlijk als secundair deelnemen aan de stellingen. Dus we gaan even lekker wat drinken en we gaan over zeven minuten verder. Nou, daar gaan we dan maar, dank u. aan tafel hebben diverse partijen plaatsgenomen om hun perspectief op opvang met ons te delen. Het gaat om mensen die professioneel of persoonlijk te maken hebben met de praktijk van opvang en ik wil hen uitnodigen om te komen zitten, dat hebben jullie al gedaan, dank je wel, sorry dat het zo laat wordt vanavond. De raads- en commissieleden kunnen plaatsnemen op de plekken op de tribune met een microfoon en ik wil even een rondje doen om aan te geven wie er hier aan tafel zitten. Namens de cliëntenraad Leger des Heils de heer Tibboel die we al gesproken hebben vanavond, cliëntenraad De Hoop Micha Reiger, Reiger, ja, welkom, het actiecomité is nog niet aangeschoven, wilt u nog mee doen? Willen jullie nog meedoen aan de discussie? Ik heb hier staan Arie Den Dekker, Klaas De Vries en Annette Dubbelt als aangemeld, kom zitten. Komt goed, bewonersdelegatie van de beheergroep, Ineke Van Dongen en Dingena Epker, jullie zijn verplaatst, welkom. Het Leger des Heils, Gert Jan Freeke en Carlijn De Boer, Yulius Martine Den Ouden, de Hoop Jaap De Gruijter, DG&J afdeling zorgregie Ilona Van den Boogaard, handhaving, ik zie een naamswijziging, de heer Rijnaard, Rijnsaard en de heer Guler, en de politie Marco Zwanenburg en Bastiaan Kreukniet, Trivire Marianne Levering. Dat is een hele volle tafel, we gaan aan de gang. Per stelling vindt eerst debat plaats tussen de mensen aan deze tafel, dus de binnenring

zoals dat zo leuk heet. Vervolgens kan de commissie naar aanleiding van de discussie die hier plaats heeft gevonden nog vragen stellen. Om het aantal sprekers niet te groot te laten worden, worden mensen van dezelfde organisatie verzorgd om eigenlijk een spreker per stelling aan te wijzen, zodat we niet drie keer hetzelfde horen. We gaan over naar stelling nummer een dat is: werken aan perspectief, mensen moeten hun eigen problemen en niet al die hulp krijgen, moeten hun eigen, o, daar hoort oplossen tussen te staan, mensen moeten hun eigen problemen oplossen en niet al die hulp krijgen. Wie wil daarop reageren? Mevrouw Dubbelt.

Mevrouw Dubbelt: Nee, iedereen heeft natuurlijk recht op hulp, dat is, en vooral het soort mensen waar we het nu over hebben, dus.

De heer De Vries: Mag ik nog wat zeggen, waar zit ze?

De voorzitter: Hier.

De heer De Vries: O, ja, ik wil er nog wel even iets aan toevoegen van als je hulp wilt bieden aan mensen die in de problemen zijn geraakt, dan is het belangrijk dat je hier in je bedrijfsvoering en dan heb ik het over de bedrijfsvoering van het Leger des Heils, dat zodanig moet inrichten, zodat zeg maar de mensen ook een eerlijke kans krijgen om inderdaad ook te gaan herstellen. In het inspectierapport bijvoorbeeld wat wij hebben opgevraagd, daar vraagt de inspecteur aan de regiomanager of weet ik, ik weet niet precies wat zijn functie was, in ieder geval een hoge piet van het Leger des Heils, vroegen ze van, je hebt hier nogal heel veel verschillende doelgroepen in huis en toen zei die directeur of die manager, die zei van, ja, en het probleem daarbij is dat de ene groep de andere zeg maar op het verkeerde pad brengt, want als je jonge mensen uit de jeugdzorg in dezelfde situatie zet als, en ook daarbij hebt mensen notoire drugsgebruikers bijvoorbeeld, ja, dan kan je op je vingers natellen van dat die jongeren dan ook op gegeven moment aan de drugs raken, waardoor je alleen maar nog meer problemen krijgt en dat is duidelijk zichtbaar. Ik ken een aantal mensen, jongeren die uit de jeugdzorg komen en die zie ik ook afglijden.

De voorzitter: Dank je wel, de heer Freeke wil reageren.

De heer Freeke: Ik denk ook wel goed als we met het, als Leger des Heils met het actiecomité het hart grondig met elkaar eens zijn dat ook te zeggen en bij het laatste is dat het geval, wij zijn echt heel erg niet voor het opvangen van kwetsbare jonge mensen tot 23 jaar in de opvang bij het Kromhout. Sterker nog, wij hebben zelfs gezegd, daar willen medio dit jaar uiterlijk mee stoppen, want we vinden dat echt ongewenst en de dingen die de heer De Vries zegt, die onderschrijven wij ook zeker.

De voorzitter: Was dit dan al voor stelling een, dat is toch enigszins teleurstellend, wil nog iemand reageren? Mevrouw Levering.

Mevrouw Levering: Wij merken in de dagelijkse praktijk van zelfstandig wonen dat het verschil van goede hulpverlening of het, goede hulpverlening maakt het verschil of

mensen duurzaam kunnen huisvesten of niet, zeker als ze uitstromen bij het Leger des Heils, dus ik ben het hier niet mee eens met deze stelling.

De heer Tibboel: Ik kan vanuit eigen ervaring spreken dat mijn herstel begon toen ik na de opvang en de tussenvoorziening, de Herstartvoorziening van het Leger des Heils in mijn eigen flat kwam, daar is mijn werkelijke herstel begonnen en dat was voor, en in onze cliëntenraad zitten allemaal ex-daklozen en die hebben eigenlijk allemaal dezelfde ervaring en dat triggerde onze cliëntenraad ertoe om in ieder geval een begin van een plan te maken waarin we zeggen, we zetten een stip aan de horizon waarin we zeggen, het uitgangspunt voor hulp aan daklozen wordt niet meer opvang, maar we gaan de stip aan de horizon is uitgangspunt voor hulp aan daklozen wordt wonen, want vanuit hun eigen rustige woonomgeving waar mensen zich veilig voelen, dan zou je ook merken dat wat men zorgmijders noemt, dat woord komt niet in mijn vocabulaire voor, ik noem het de kritische zorgconsument, dat je die ook kan helpen.

De voorzitter: Misschien is dat wel een mooi bruggetje, hoe helpen we mensen die niet geholpen willen worden?

De heer Tibboel: Ja, daar wil ik wel wat op kwijt.

De voorzitter: Ja, mevrouw Van den Boogaard wil ook wat zeggen, zullen we die eerst even?

Mevrouw Van den Boogaard: Er bestaat zoiets als bemoeizorg, een specialistische bemoeizorg en dat zijn teams van professionals die zich juist bezig houden met mensen die die zorg niet vrijwillig of zelf willen afnemen en wat zij doen is met name vanuit een vertrouwensband en vanuit presentiebenadering er zijn voor de cliënt, betekent dat letterlijk toch proberen iemand in zorg te krijgen en dat betekent wel dat je met zorgmijders zoals dat dan heet in de term, ik ben het met u eens dat dat niet altijd de beste term is, maar dat dat wel een doelgroep is die je kunt benaderen. Ik wil nog daarbij aanvullen, we hebben het gehad over maatwerk bieden en maatwerk bieden betekent in deze doelgroep soms hele kleine stapjes en ik snap de intentie dat er snelle stappen gemaakt moeten worden, dat mensen snel moeten doorstromen naar woningen en naar zelfstandig wonen, maar voor sommige mensen zijn kleine stapjes zoals het vinden van dagbesteding al hele grote doelen en dat wil ik nog eventjes benadrukken.

De voorzitter: De heer Tibboel.

De heer Tibboel: Er is een voorbeeld, wij hebben een voorbeeld in Europa, in Finland, daar is sinds 2008 eigenlijk de opvang afgeschaft zeg maar heel zwartwit gezegd, daar is Housing First leidend, iemand wordt dakloos, krijgt een woning en vandaaruit wordt de begeleiding opgestart. Vaak hoor je dat als het over Housing First gaat, wordt de nadruk gelegd op het bieden van een woning, maar Housing First is een concept, het is een totaalconcept van wonen, dagbesteding en werken aan de problematiek van de mensen. Er is een categorie mensen en daar loopt men in Finland nu wel een beetje tegenop, er is een categorie mensen dat zo lang dakloos is geweest en eigenlijk niet meer gewend is, niet meer weten hoe ze moeten wonen, hoe ze met burens moeten

omgaan, dat je altijd een behoefte blijft houden ook bij Housing First aan kleinschalige voorzieningen waarin je mensen gaat leren om te participeren in een buurt, hoe ze moeten wonen, hoe ze hun omgeving schoon moeten houden en je zal als je naar dat principe toegaat, zou je ook moeten zorgen voor kleinschalige time-out voorzieningen voor als het met de buurt of met die bewuste cliënt even misgaat, dat je hem even weg kan trekken in een rustige omgeving, dat de begeleiders met de buurt en met de cliënt zelf kunnen gaan praten in overleg van goh, hoe gaan we dat oplossen. Dus het is niet van vandaag of morgen geregeld, het vraagt heel veel, het is ook niet zwartwit en het heeft heel veel raakvlakken met deelgebieden. Dan heb je het over GGZ, dan heb je het over de woningnoodcrisis, dan heb je het over flexibele woonvormen, maar ook specialistische begeleiding.

De voorzitter: Het is misschien een rare vraag, maar hoe kijkt u daar tegenaan, tegen zorgmijders?

De heer [rood]: Nou, ik denk dat de term zorgmijders vind ik apart, want iedereen wil geholpen worden en niemand wil problemen, alleen wat sluit aan? En dat is het probleem. Kijk, op de, zo'n manier als de mensen kijken, eerst luisteren, alles in kaart brengen en dan passende zorg bieden en dan moet je het hele traject moet je dan, hier wordt dan een voorbeeld gegeven inderdaad, dat moet bekend zijn en dat gaat vastlopen. GGZ loopt tegen problemen aan, tegen doorstroomproblemen aan, mensen die vaak aan het begin niet weten waar ze instappen, terwijl als jij van tevoren weet en je loopt op straat, als ik dit traject inga en ik ben over vijf jaar ben ik daar, dat kan werken. Maar vaak die onduidelijkheid, wachtlijsten, hoe en wat, ook weer uitbehandeld daar, daar zijn veel mensen in de roulatie, steeds weer terug en de moed zakt in de schoenen en dat kan veel beter.

De voorzitter: Mevrouw Epker.

Mevrouw Epker: Ja, u zei zonet dat die term zorgmijders, dat er niemand is die dat eigenlijk wil, maar wij merken in onze buurt weldegelijk dat er zorgmijders zijn die een soort volharden in hun gedrag en absoluut geen zin hebben in aanpassing of in hulp en dat is ook een categorie mensen die juist heel veel overlast geeft, dus de term zorgmijder is niet heel fijn, maar die groep mensen, daar ervaren wij wel veel overlast van en daarom hoop ik ook dat met de visie, dat daar ook op ingestoken wordt, zo van hoe kunnen we, wat kunnen we met die groep doen om ze toch in de zorgverlening te krijgen of anders op een plek waar ze toch met hun eigen problematiek niet de buurt tot overlast zijn?

De heer Tibboel: Ik...

De voorzitter: Dat is een goede vraag, want...

De heer Tibboel: Ik herken daar heel veel van, ik heb toen ik in de, toen ik zelf in de daklozenopvang zat, ben ik ook dat, ben ik ook die mensen tegengekomen. Als je met die mensen gaat praten en daarom heb ik in mijn bijdrage ook benoemd dat ervaringsdeskundigen in elke geleding zo belangrijk zijn, als je met die mensen in

gesprek komt, dan hoor je dat men zich vaak in de opvang onveilig voelt. Je zal bijvoorbeeld maar psychotisch zijn en gedwongen worden om bij twaalf mensen op een zaal te slapen. Die mensen zijn juist gebaat bij de privacy en de geborgenheid van een eigen kamer en dat er naar ze omgekeken wordt, naar een eigen leefomgeving, daar zie je al dat je heel veel wint. We zijn in de zorg heel erg gewend om voor de mensen trajecten uit te zetten en daar moet men dan maar in. Ik zou zeggen, draai het eens om, ga met die mensen in gesprek en ga eens vragen, wat heb je nou nodig?

De voorzitter: De tweede, sorry, ik kom zo terug hoor, de tweede ring, raads- en commissieleden, wie wil er een bijdrage, de heer Van Verk.

De heer Van Verk: Nou, dank je. Als ik goed luister, dan leidt het bij mij een beetje tot de conclusie en je moet het maar zeggen als ik het verkeerd heb, dat het Leger des Heils biedt feitelijk opvang, maar kan geen zorg, geen hulp bieden vanwege de diversiteit van de doelgroep die zich daar bevindt. En ik hoor ook de heer Tibboel zeggen dat hij pas aan herstel kon beginnen op het moment dat hij zelfstandig ging wonen. Als we dat nou, als we die conclusie kunnen delen, dan betekent het toch dat we een probleem hebben in het vervolgtraject. We kunnen wel opvangen, maar we zullen toch ook heel snel en duidelijk werk moeten maken van allerlei woonvormen, of zie ik dat verkeerd?

De voorzitter: Mevrouw De Boer wil daarop reageren.

Mevrouw De Boer: Ja, ik denk dat dat heel erg juist is, want dat is denk ik ook waar diverse opvang over gaat en ik denk dat we daar een hele mooie stap mee maken door juist heel erg over te gaan naar eenpersoonskamers, wat meneer Tibboel al schetst, mensen hebben op dit moment eigenlijk totaal geen privacy in de dag- en nachtopvang, omdat ze geen eigen plek hebben. Met de plannen die we hebben, krijgen mensen straks gewoon hun eigen kamer, dus eigen privacy, eigen plek, ja, waardoor wij denken dat er ook veel sneller rust en veel sneller herstel en vervolgtrajecten kunnen plaatsvinden.

De heer Van Verk: Maar leidt dat dan ook tot meer diversiteit bij de doelgroep?

De voorzitter: De heer Van Verk.

De heer Van Verk: Want volgens mij zit daar het pijnpunt, niet het feit dat een eigen kamer wel of niet aanwezig is, ja, dat is belangrijk, dat ben ik met jullie eens, maar het feit dat er een grote diversiteit is, is misschien nog wel een groter probleem.

De heer Tibboel: Daar wil ik wel op inhaken...

De voorzitter: Momentje, momentje de heer Tibboel. Wilt u daar nu op reageren, want er is iemand die ook nog op hetzelfde wil doorgaan, zullen we dat dan eerst doen en daarna dat u nog de gelegenheid krijgt om te reageren? Ja, mevrouw Nijhof.

Mevrouw Nijhof: Nou, zou het niet tweeledig zijn zeg maar, is het een niet dat mensen een veilige plek moeten hebben en twee dat er veel meer aan de voorkant al als iemand in die kamer zit direct al een plan wordt gemaakt en ook direct in ieder geval, en daar deel ik heel erg wat meneer Tibboel ook zegt, dat het in die zin omgedraaid moet worden dat er heel goed met de persoon in kwestie die dakloos is gekeken moet worden naar wat voor problemen hij heeft en wat voor aanbieder zeg ik dan toch maar even hier, toch maar welke soort specialist daaraan verbonden moet worden om diegene verder te helpen. Want hoe ziet het Leger dat, ja, goed, ik zou wat dat betreft ook wel een vraag willen stellen aan de twee mensen van het Leger die hier zitten, van hoe ze daarnaar kijken en hoe ze dat zouden willen organiseren?

De voorzitter: Was de vraag voor u helder, of, wilt u reageren? Mevrouw De Boer.

Mevrouw De Boer: Ja, ik denk dat wij weldegelijk met mensen aan de slag gaan en luisteren naar hun hulpvraag. Ik denk alleen dat het heel erg moeilijk is om te starten met je herstel, als je geen eigen plek hebt en geen eigen privacy en dat is nu het geval en dat is straks als het goed is niet meer het geval en vanuit ons worden ook heel veel mensen doorverwezen naar de GGZ en naar, ja, onze andere zorgpartijen om daar de juiste hulp te krijgen en dat doen we met alle andere partners in de stad.

De voorzitter: Mevrouw Nijhof?

Mevrouw Nijhof: Voorzitter, ja. Nou ja, kijk, ik zou dat graag nog liever meer geduid willen zien. Wij hebben deze discussie hier al eerder gehad met betrekking tot ja, laten we zeggen dat het Leger des Heils eigenlijk alleen maar als core business heeft het opvangen van mensen en niet het specialistisch begeleiden van mensen op verschillende probleemgebieden, dus kunt u dan duiden op het moment dat iemand in zo'n kamer zit, in dat Herstartstuk denk ik als ik het goed heb, hoe snel er dan een trajectplan komt en hoe snel er dan de ketenpartners aan verbonden worden.

Mevrouw De Boer: Nou, volgens mij gebeurt dat nu al eerder, dus voordat mensen in Herstart komen, want dat gebeurt al in een nachtopvang en daar wordt ook de goede zorg ingevlogen die iemand nog nodig heeft. En daar zorgen we ook, daar krijgen mensen ook urgentie, dus daar gaan mensen ook zo snel mogelijk doorstromen, naar of een eigen woning of naar een beschermd wonen of naar een begeleid wonen, al naar gelang wat nodig is en waar de deelnemer of onze cliënt ook behoefte aan heeft.

De voorzitter: Ik denk, dit was al drie keer en we zijn met heel veel mensen, dus ik denk dat we even doorgaan. Ik wilde graag naar stelling twee, stelling twee luidt: de komende jaren zijn er in Dordrecht veel te weinig woningen voor de doelgroep kwetsbare mensen. Mevrouw Dubbelt wil reageren.

Mevrouw Dubbelt: O, nou ja, sorry. Nou ja, sowieso, inderdaad, voor kwetsbare mensen, maar sowieso zijn er natuurlijk veel te weinig sociale huurwoningen, dus er zijn ook mensen die hun woning niet meer kunnen betalen, ik heb zelf bij de gerechtsdeurwaarder gewerkt, ik zie het gebeuren, die mensen komen ook weer op straat, dus krijg je gewoon een gevolg. Nou zijn dat wel meestal mensen die wel

geholpen willen worden en kunnen helpen, maar we weten allemaal, dat is even ook naar u toe, dat het gewoon een groep is die niet binnen kan zijn, al hebben ze de luxe kamer, die mensen willen gewoon op straat leven, die moeten scoren, die gaan niet op hun eigen kamertje even bij zitten komen en dat is uiteindelijk waar alles om draait.

De voorzitter: Te weinig woningen voor kwetsbare mensen, wie heeft daar, de heer Freeke.

De heer Freeke: Mocht ik in mijn eerste bijdrage al zeggen en dat wil ik nogmaals benadrukken, dat ik blij ben met de proactieve houding hier van de woningbouwcorporaties en nogmaals, dat zien we op andere plekken echt anders en dat helpt, dat helpt heel concreet en natuurlijk is het zo, dat voor kwetsbare mensen te weinig woningen zijn, maar ik denk ook dat, dat zie je bij heel veel gemeentes, dat er veel meer aandacht is om ook wijken te verrijken met woningen in de lagere sociale klassen, ook de betere wijken, ook dat wil ik wel een pleidooi doen. En daar moet iedereen zijn verantwoordelijkheid in nemen en dat willen wij doen en dat durven wij ook te doen, want nogmaals, het is een probleem van Nederland, maar we mogen hier ook de goede dingen noemen op het gebied van woningbouwverenigingen en dat wil ik nogmaals benadrukken.

De heer Tibboel: Daar kan ik me bij aansluiten, ik, als ik kijk bijvoorbeeld naar, niet omdat die mevrouw toevallig naast me zit, maar ik zie Trivire daar heel actief in zijn. Ik zie ook een corporatie als een Woonkracht10, die zie ik ook heel actief zijn zeg maar in de randgemeenten rondom Dordrecht heen in het aanbieden van wonen, maar ik denk dat het probleem heel divers is. Ja, er is een tekort aan sociale huurwoningen, maar het probleem zit hem ook in de doorstroming van mensen die in inkomen stijgen, maar die nog wel een sociale huurwoning bezet houden. Hoe ga je daarmee om? Je zal dus ook, je zal niet alleen moeten focussen in de bouw naar sociale huurwoningen, maar je zal ook in die middenhuur moeten gaan bouwen. Verder kom je dus kom je, als je in een bouwopgave zit, loop je tegen de stikstofcrisis aan. Je zal meer als gemeente gebruik kunnen maken van inbreidingsregelingen, gebruik maken van de kruimelregeling, waarin je inzet kan plegen op modulaire flexibele woningen op die plekken waar dat kan om de eerste nood te lenigen en je zal dat als de gemeente Dordrecht alleen nooit oplossen. Je zal naar een landelijk plan moeten, bijvoorbeeld via de vereniging Nederlandse Gemeenten, naar een landelijk deltaplan tegen dakloosheid.

De voorzitter: Meneer Tibboel, we gaan even terug naar Dordrecht, woningen voor kwetsbare mensen. Mevrouw Levering.

Mevrouw Levering: Ja, het is zoals het daar staat weet je, het geldt eigenlijk voor meerdere doelgroepen dat er een tekort is aan sociale huurwoningen, maar daarmee is niet gezegd dat er niet iets mogelijk is en dat gaf u ook al aan. Als ik kijk naar de corporaties, als ik kijk naar mijn eigen corporaties, maar ook naar de collega corporaties, dan hebben wij gezegd van Housing First, dat is vorig jaar geëvalueerd, dat vinden we eigenlijk een groot succes, dus dat zouden we best uit willen breiden. We zijn in gesprek met het Leger des Heils om een experiment te starten voor Housing First voor jongeren, dus voor de jongeren die nu in de daklozenopvang zitten. We hebben de

pilot kritische opvang gezinnen uitgebreid. We zijn in gesprek over een project kamertraining voor jongeren en zo zijn er nog meer initiatieven die op dit moment gewoon op tafel liggen om met elkaar besproken te worden, dus er is een tekort, maar dat wil niet zeggen dat er niet iets mogelijk is en die mogelijkheden zijn we nu met elkaar aan het verkennen.

De voorzitter: Mevrouw Van Dongen.

Mevrouw Van Dongen: We hebben het nu allemaal over de huizen waar wij allemaal graag in wonen, dat zijn van die huizen van steen met een deur en onze namen erop. Maar als ik denk aan die mensen die zorgmijders zijn om de term toch maar even te gebruiken, vraag ik mij af, hebben wij al bedacht wat zij willen? Ik weet nog dat er in de tijd, maar ik heb het zelf niet gezien, maar onder de Zwijndrechtse brug, dat was dan zo'n ding, daar woonden de notoire daklozen en wij vonden dat dat niet kon en toen heeft de politie daar een keer iets, nou, en daar was misschien alle reden voor om ze daar weg te halen, ik heb er geen idee van wat er allemaal gebeurde, maar ze werden daar weggehaald. Het was wel hun huis. Vervolgens stonden ze toen wel bij ons, in onze straat, natuurlijk het niet naar hun zin te hebben. We hebben die skaeve huuskes geloof ik dat we het noemen, die hebben inmiddels al wel een andere term gekregen, waarom gaan we niet aan die mensen vragen, wat zou je nou willen? Gewoon een krot ergens onder, vind je het fijn om onder de Zwijndrechtse brug te wonen? Misschien zou je van hele dingen die echt niet kunnen, maar dan ga je toch onder de Zwijndrechtse brug wonen, dan is dit ongeveer jouw plek, of een ander alternatief, wij denken toch te veel vanuit, tenminste denk ik, daar willen ze niet zijn misschien, dat deel.

Mevrouw Levering: Nou, ik meen, ik kan voor een deel met u meekomen, maar ik weet ook vanuit, volgens mij is die mevrouw op televisie ook geweest, die in de Merwedehuisjes woont, die heeft onder de brug gelegen met haar zoon en ze is dolgelukkig waar ze nu zit en dat zal niet voor iedereen gelden, laat het helder zijn, maar ik denk dat ook zo'n woonvorm weldegelijk ook voor de mensen die het minst makkelijk te bereiken zijn weldegelijk een aanvulling is op het aanbod.

Mevrouw Van Dongen: Het punt wat ik probeer te maken, is laten we even ook gaan luisteren naar hen, van wat zou jij nou graag willen?

De voorzitter: Mevrouw Den Ouden.

Mevrouw Den Ouden: Ja, wat ik nog belangrijk vind, is dat we ons ook wel moeten realiseren dat heel veel kwetsbare mensen nu ook gewoon wonen en ergens al een huis hebben en dat we moeten voorkomen dat die mensen zo kwetsbaar raken dat ze dakloos zijn, dat vind ik ook wel belangrijk, wat er nu in die woonvisie staat, dat we heel erg naar preventie moeten kijken, want de oplossing voor dakloosheid ligt hem vaak niet in het bieden van nog meer of nog andere woonvormen, hoe belangrijk die ook zijn, maar juist ook aan de voorkant voorkomen dat we instroom hebben in die groep.

De voorzitter: Misschien een vraag aan de heer De Gruijter van de Hoop, waar lopen jullie tegenaan als het gaat over de huisvesting van kwetsbare mensen?

De heer De Gruijter: Ja, weet je, de stelling is zo waar als dat die is. Er zijn heel weinig woningen beschikbaar voor kwetsbare mensen en je wil altijd als organisatie meer huisvesting hebben om je cliënten ook door te laten stromen, want dat is een perspectief en niet om hun hele leven op het dorp de Hoop te wonen, bijvoorbeeld. Maar de marges die er zijn worden volgens mij door de corporaties wel opgezocht, want anders dan blijft het zo in gemeenschappen en elk mens wat je wel kan helpen, die je kan laten doorstromen in zo'n, bij ons of een huis van Hoop of een individuele woning met goede ambulante woonbegeleiding, want dat is dan wel noodzakelijk en kies dan die vormen dat het bijvoorbeeld gekoppeld is, het huurcontract, aan een zorgcontract. Dus niet omdat ze per se bij ons als de Hoop per se die begeleiding moeten krijgen, maar wel van iemand. Dus als je dan je begeleiding opzegt, dan zeg je ook je huurcontract op, maar dan is er altijd een stok achter de deur zal ik maar zeggen om die begeleiding door te zetten, dus ik denk, dat soort vormen waar we ook in toenemende mate elkaar weten te vinden, als corporatie, ja, dat zijn denk ik de oplossingen voor nu en de oplossingen voor morgen om dat nog weer te doen.

De voorzitter: De tweede ring, de heer Schalken.

De heer Schalken-den Hartog: Ja, dank u wel. Een vraag aan mevrouw van Trivire, we weten allemaal dat het lastig is om woningen vrij te maken ook om deze doelgroep te huisvesten, in hoeverre krijgt u ook medewerking vanuit de regio waar we de opvang kwetsbare groepen voor regelen, ook mee wil werken aan het vinden van plekken, dus ook buiten Dordt, Zwijndrecht, Papendrecht, Ambacht en andere steden waar we ook de opvang voor regelen?

Mevrouw Levering: Ja, ik ben niet de specialist, dus deze vraag kan ik niet beantwoorden, ja. Ja, wil ik wel wat over zeggen, want volgens mij wordt daar heel creatief ook over megedacht vanuit andere corporaties en andere steden en ja, wordt er heel goed samengewerkt ook tussen de corporaties, dus, ja.

De voorzitter: Ja misschien, de heer Schalken wilde nog een keer wat aanvullen?

De heer Schalken-den Hartog: Nou ja, de vervolgvraag is, hoe concreet is dat? Er wordt wel meegesproken, maar we weten allemaal hoe groot de druk op de woningmarkt ook hier is voor sociale woningen en we weten ook dat niet iedere omliggende gemeente nou heel erg hard loopt in het bijbouwen van de sociale huurwoningen, dus hoe concreet kunt u dat maken?

De heer Freeke: Heel concreet, ik ben twee weken terug door de bestuurder van Woonkracht10 gebeld, van Gert Jan, ik heb vier huizen in Zwijndrecht voor daklozen om uit te stromen en dat nogmaals, wat ik net ook al zei, dat kom ik in andere steden echt niet tegen.

Mevrouw Levering: En dat is misschien wel aardig om toe te, aan te vullen dat de bestuurders onderling elkaar ook actief opzoeken op het moment dat men het gevoel heeft dat iemand achterblijft zeg maar in het aanbod, dan vindt er in het kader van de

huisvestingsagenda kwetsbare groepen, vindt er echt collegiaal, ik noem het maar aanspreken plaats, om elkaar tot maximale inzet te bewegen.

De heer Tibboel: Dat kan ik ook beamen, want we hebben als cliëntenraad dan het aanjaagprogramma geen opvang, maar wonen gemaakt en daar hadden we juist vanuit de woningcorporaties hele positieve feedback over en behoefte aan meepraten en meedenken daarover.

De voorzitter: De heer Van Verk had nog een vraag.

De heer Van Verk: Ja, misschien een wat ander geluid, vorige week maandag was de '...'organisatie enigszins in het nieuws met een rapport, de veerkracht van de corporaties, waarin een waarschuwend geluid werd geuit dat kwetsbare mensen uitsluitend, bijna alleen en uitsluitend terechtkomen in de kwetsbare wijken en dat dat als we daar niet snel iets aan doen tot gettovorming gaat leiden, hoe kijken de deskundigen daar tegenaan? Hoe kunnen we dat voorkomen?

De voorzitter: Mevrouw Levering.

Mevrouw Levering: Even kijken hoor, wij herkennen dat beeld, wij zien in sommige wijken zien we ook dat zeg maar de trend van wat een wijk kan dragen bereikt lijkt te worden en dat betekent dat wij ook kijken naar hoe kun je nou zorgen dat je in die wijken zeg maar dat beeld gaat kantelen en dat je zorgt dat je onder andere door voor middengroepen te gaan bouwen, sommige woningen voor een hogere huurprijs weg te zetten, dat je andere groepen mensen weer binnenhaalt, dus dit is denk ik de opgave voor corporaties en ketenpartners voor de komende jaren, maar ja, ons beeld is wel dat we nog niet te laat zijn, dus wij zitten daar nog positief kritisch in naar wat we te doen hebben.

De voorzitter: Het woord gettovorming is misschien wat te zwaar, maar ik zou wel eens van de politie willen horen hoe zij daar tegenaan kijken, tegen zo'n wijk.

De heer Zwanenburg: Ja, kwetsbare wijken die hebben natuurlijk al zeg maar een screening waar mensen gescreend worden op antecedenten of ze daar terecht kunnen, dat is natuurlijk niet voor deze doelgroep, maar je ziet wel inderdaad dat bepaalde wijken, ja, die zijn al kwetsbaar, hoeveel kwetsbare groepen wil je daar nog inzetten? Ja, gettovorming is een groot woord, maar ja, het gaat wel op sommige plekken in ieder geval een klein beetje die richting op.

De voorzitter: Dat is best een forse uitspraak, is er iemand die daarop wil reageren?

De heer Tibboel: Ja, ik woon zelf in de wijk Crabbefhof, wordt ook gezien als een kwetsbare wijk, daar moet je inderdaad gaan uitkijken dat nou ja, het is, daar zijn veel goedkope huurwoningen, dat geldt ook voor een wijk als Wielwijk, daar zou je dus inderdaad voor moeten uitkijken dat je daar dus die kwetsbare groepen niet gaat zitten clusteren, dat heb ik ook in mijn bijdrage genoemd, met als voorbeeld in mijn achterhoofd mijn geboorteplekje, het Kanaleneiland in Utrecht, daar is dat wel gebeurd,

daar heeft men het tij de afgelopen jaren kunnen keren door ook koopwoningen in die wijk te zetten. Hetzelfde wil men nu gaan doen in Utrecht in Overvecht, ik zou het Dordrecht niet wensen dat het zover komt, dat er in Dordrecht dat soort wijken komen.

De voorzitter: Is er een van de raadsleden die misschien iets wil zeggen op deze discussie? De heer Van Verk.

De heer Van Verk: Ja, even als commentaar op wat ik hoor, op het moment dat je hogere inkomens in die kwetsbare wijken gaat huisvesten, zal je wellicht de verloedering die de wijken toeslaan wat keren, zoals de mevrouw van Trivire zegt, maar dat betekent ook dat je minder woningen beschikbaar krijgt voor de kwetsbare doelgroepen. Hoe denkt u daar nou mee om te gaan? Ik bedoel, er zijn meer wijken dan alleen kwetsbare wijken.

De voorzitter: Mevrouw Levering.

Mevrouw Levering: Wat we, wat ik eerder al zei, we hebben sowieso een tekort, dus je gaat, we gaan de komende jaren ook woningen toevoegen en wat wij onszelf hebben voorgenomen is dat we niet enorme hoeveelheden aan middeninkomens gaan toewijzen, maar corporaties hebben een beperkte ruimte om zeg maar niet sociaal toe te wijzen, die ruimte willen wij gebruiken en het zit hem qua maatregelen niet alleen in toewijzen, het gaat ook om integraal beheer, het gaat om extra toezicht, het gaat om met partners goede afspraken maken op het moment dat het ergens misgaat, dat een vangnet goed met elkaar samenwerkt en daar zien we op een aantal onderdelen echt nog wel verbetering mogelijk. Dus het gaat verder dan alleen woningtoewijzing.

De voorzitter: De heer Freeke wil ook nog reageren.

De heer Freeke: Wat u hier zegt is natuurlijk helemaal waar, daarom vind ik het wel aardig dat de discussie die in Rotterdam speelt, daar hadden ze rode en groene wijken. Rode wijken waren heel veel in Rotterdam Zuid en de groene wijken dat was Kralingen en dat was nou, de betere buurten. De discussie die nu speelt, zullen we dat eens omdraaien, zijn, is Kralingen, is dat wel een inclusieve wijk? Is dat wel een gemiddelde van de stad? Dus ik roep eigenlijk de politiek op, kijk ook eens een keer naar de goede buurten, hoeveel sociale woningbouw is daar nog mogelijk?

De voorzitter: Politiek, u wordt iets gevraagd. De heer Van Verk, u kunt het niet laten.

De heer Van Verk: Ja, ik kan het niet laten, maar wat de heer Freeke zegt, is natuurlijk inderdaad op dit moment gaande. Ook in Dordrecht hebben we een aantal kwetsbare wijken, de heer Tibboel die noemt al Crabbehof, Wielwijk, we zouden eens moeten kijken naar de wijken die wat anders zijn samengesteld qua bevolking en qua huurder om te kijken of daar een aantal kwetsbare mensen kunnen worden gehuisvest en huurverlaging vanuit corporaties is daarbij een instrument bijvoorbeeld.

De voorzitter: Dank u wel de heer Van Verk. Volgens mij kunnen we door naar stelling drie, en stelling drie is: in de buurt moet vooraf voldoende draagvlak zijn voor een

nieuwe opvanglocatie. Een nieuwe opvanglocatie, vooraf. Wie wil daar iets over kwijt? Mevrouw Epker.

Mevrouw Epker: Ja, ik wil daar wel wat over kwijt. Het is prachtig als er in de nieuwe, op de nieuwe locatie voldoende draagkracht is door de wijk, dat wens ik iedere dakloze, maar iedereen toe, alleen onze ervaring is, en dat gaat niet alleen maar over dit, maar ook over andere problematiek, bijvoorbeeld de coffeeshopproblematiek, niemand wil het in zijn wijk. En dat is denk ik wel een probleem waar u ook over na moet denken, hoe gaan we dat zorgvuldig doen, maar wel eerlijk en in de visie staat duidelijk dat er gekeken wordt of het mogelijk is om een spreiding te krijgen over Dordt, ja, er zal wel wat tegenstand komen en dan vraag ik me ook daadwerkelijk af en wij ook als beheergroep van ja, hoeveel ballen hebben jullie dan om dat voor elkaar te krijgen, dat is dan een zorg.

De heer Tibboel: Dat is ook zo belangrijk, dat het ook in de visie staat en dat omarmen wij ook zeer, dat je de buurt ook wat teruggeeft. Dat is onderdeel van het creëren van draagvlak. Je kan nog zoveel veranderingen voorstellen, dat is eigenlijk les een in verandermanagement, je kan nog zoveel willen veranderen of willen toevoegen, als er geen draagvlak is, dan mislukt 80% van wat je wil. We hebben het voorbeeld van Utrecht, Herstart Utrecht, dat was een slaapzalenlocatie, dat is omgebouwd naar een 24-uursopvang met een hele open inloop waar ook de buurt gebruik van kan maken, dat lijkt een beetje een grand café achtig iets. Mensen kunnen daar ook als ze overlast ervaren, maar op een hele laagdrempelige manier terecht. Nou, als je zoiets organiseert en het vooraf goed dichttimert met de buurt, wat ze willen en eerlijk bent over wat ze krijgen, dan kom je een heel eind.

De voorzitter: Mevrouw De Boer wilde reageren.

Mevrouw De Boer: Ja, ik wil nog wel kort iets toevoegen. De vraag is überhaupt of je moet denken aan weer zo'n klassieke opvanglocatie, of dat je veel creatiever gaat kijken naar veel kleinschaligere initiatieven, die dus ook voor de buurt veel minder overlast gevend zijn.

De voorzitter: De heer De Vries.

De heer De Vries: Ja, vroeger, dat weet ik me nog te herinneren, had je verdunningswijken, volgens mij had je die in Den Haag ergens, dan gingen ze een nieuwe wijk creëren waar dus in dit geval die, in die kennis die ik heb, ging het om mensen met een verstandelijke handicap, die gingen daar wonen en er werden nog meer huizen gebouwd en dan konden er mensen ervoor kiezen om in die wijk ook te gaan wonen en die wisten dan van tevoren dat het een wijk is met mensen met een verstandelijke handicap ook, weet je wel, die kiezen daar dan zelf voor. Dus dat was een truc die ze vroeger uithaalden.

De voorzitter: In principe, als ik u hoor, dan vinden we allemaal dat er draagvlak zou moeten zijn, de vraag is hoe doen we dat dan? Mevrouw Dubbelt.

Mevrouw Dubbelt: Ja, wat ik nog even een vraag is, is de enige opvang in Dordt, of is het inderdaad Drechtsteden breed hebben we voor het Leger des Heils een werkelijke ook opvang in Sliedrecht, Papendrecht, noem maar op? Vraag ik dan even aan de mensen van het Leger des Heils.

De voorzitter: Volgens mij is de stelling nu even anders, dus misschien dat u daar...

Mevrouw Dubbelt: Ja, over het draagvlak voor nieuwe opvanglocaties.

De voorzitter: Het gaat echt over de, wat er staat is: in de buurt, ging vooraf, dus we gaan even, we hebben het nu over Dordrecht...

Mevrouw Dubbelt: Ja, maar nee, dat bedoel ik, anders kunnen ze ze daar ook en dan kom je wel dat je daar in de buurt is en daar moet dan ook voldoende draagvlak voor zijn.

De voorzitter: Ja, en de vraag is, hoe kom je, hoe krijg je draagvlak?

Mevrouw Dubbelt: Ja, hoe krijg je, ja, maar ja, als je dat van tevoren, wat je zei, gaat vragen, niemand wil dit in zijn wijk, dat ga je dan al als eerste krijgen, want dat is de moeilijkheid, we hebben het wel eens eerder meegemaakt dat er een gedeelte naar Sterrenburg verplaatst zou worden.

De voorzitter: De heer De Gruijter.

De heer De Gruijter: Nou, in alle eerlijkheid, wat u net constateerde dat iedereen het wel eens is dat je voldoende draagvlak in de buurt moet hebben, ik ben wel blij dat ik als bestuurder van de Hoop mag constateren dat eerst het dorp de Hoop er was en toen de wijk de Hoven, en niet andersom, anders had het dorp er waarschijnlijk niet gekomen. Dus het is de vraag of je aan een buurtorganisatie überhaupt mag vragen of zij voor dat draagvlak gaan zorgen en dan is het wel, ik heb ooit eens aan de andere kant van de tafel gezeten, dan kom je op het ingewikkelde, want het zijn van volksvertegenwoordiger en bestuurder zijn, dat je het algemene belang dient te dienen en onmogelijke keuzes moet maken en ik denk in alle eerlijkheid dat u daar als politiek een hele belangrijke verantwoordelijkheid hebt en dat ontslaat ons niet als zorginstellingen om dat te doen wat in ons vermogen ligt om draagvlak te creëren, maar niet als dat de eis is aan het Leger des Heils voor een nieuwe locatie, aan de Hoop voor nieuwe locaties, dan komt er in deze hele stad geen nieuwe voorziening en in deze regio geen nieuwe voorziening, want dat, absoluut, dat criterium gaat u nooit halen.

De voorzitter: Een van de raadsleden die wil reageren, de heer Boersma.

De heer Boersma: Ik denk dat de notitie daarom terecht spreekt over draagkracht van een wijk en niet zozeer over draagvlak, want draagvlak is heel lastig, draagkracht dan ga je kijken, wat kan een wijk aan. En ik denk, en misschien kunnen jullie daar ook een beetje op reflecteren van hoe bepaal je nou wat een wijk aankan. Je kan aangeven op gegeven moment dat een wijk iets niet meer aankan, dat is, vanuit Kromhout wordt dat

heel nadrukkelijk naar voren gebracht, maar hoe bepaal je nou wat een wijk aan draagkracht heeft en hoe je dan zeg maar dit soort voorzieningen ook over verschillende wijken gaat spreiden.

De heer Tibboel: Ik ben bang dat zolang we blijven praten over opvang, dat je geen draagvlak hebt en dat er ook heel weinig draagkracht is. Ik denk dat we uit moeten gaan van wonen, dat je mensen, dat je mensen zo veel mogelijk met woningen integreert in de buurten, dan is het acceptabel, dan is het al veel makkelijker accepteren, want er komen mensen bij jou in de buurt wonen, in plaats van er worden mensen bij jou in de buurt opgevangen, zorg dan wel dat die begeleiding goed is. Maar ik denk dat we een omslag in denken moeten gaan maken.

Mevrouw Nijhof: Voorzitter?

De voorzitter: Mevrouw Nijhof.

Mevrouw Nijhof: Voorzitter, volgens mij vergeten wij als raad, maar ook als stad, dat wij in deze stad een aantal instellingen hebben zeg maar die vrij veel woonvoorzieningen in deze stad verspreid hebben over de wijken zeg maar waar we ook wel eens te maken hebben gehad met nou ja, laten we zeggen de draagkracht van de wijk en het draagvlak, door middel van buurtbijeenkomsten die er gehouden zijn, dus volgens mij zijn daar best wel mogelijkheden, maar het gaat heel erg erover denk ik, dat is ook weer in aansluiting op wat de vorige meneer zei, dat je de buurt moet betrekken in wat daar dan gaat gebeuren, dat het niet te grootschalig moet zijn, dat je moet kunnen verzekeren van dat de begeleiding goed is en dat je daarmee dus ook draagvlak kweekt, want ik denk dat daar juist best wel mogelijkheden zijn, we hebben in deze stad al een aantal, ik ga gewoon de voorziening niet noemen, de instelling, die zit hier ook niet aan tafel, maar, en daar worden nog steeds huizen waar tijdelijke opvanglocaties voor bepaalde groepen zijn, gehuisvest. Dus ja, ik zie dat eerlijk gezegd wel mogelijk, maar dat moet je heel goed voorbereiden.

De voorzitter: Het is ergens ook wel een goede brug naar de laatste stelling en de laatste stelling is: omwonenden mogen geen overlast ervaren van een opvanglocatie. En het is eigenlijk de vraag ten eerste aan niet omwonenden wat die van de stelling vinden en dan kom ik daarna bij jullie.

De heer Tibboel: Daar ben ik het mee eens. Omwonenden mogen inderdaad geen opvang, die mogen geen overlast ervaren van een opvanglocatie en dat krijg je en dat kan je bereiken door niet meer te gaan opvangen, maar door te focussen op wonen, dan heb je geen opvanglocaties meer, dan laat je mensen wonen, die omslag die moet echt komen in het denken.

De voorzitter: Andere reacties op deze stelling? Mevrouw Levering?

Mevrouw Levering: Mag ik, ik wil hier graag op aansluiten. Wij hebben, wij zijn inmiddels bezig een tweede huis van Hoop te maken, dat zijn wel mensen die eerst zeg maar een stuk begeleiding bij de Hoop hebben gehad, maar als ik zie hoe die voorzieningen in de

wijken landen en zeker het huis van Hoop en een nieuwe haven hadden in eerste instantie vanuit de buurt echt wel wat vragen en een klein beetje reuring en nu zijn het gewoon echt burens van elkaar en dat zien we al gebeuren bij het tweede huis van Hoop wat nu in aanbouw is ook, daar willen buurtbewoners al samen met de Hoop, met Trivire een binnentuin gaan aanleggen, dus zo kan het ook. Maar het vraagt wel zorgvuldigheid aan de voorkant.

De voorzitter: Willen jullie reageren? Mevrouw Dubbelt.

Mevrouw Dubbelt: Nou ja, ik zeg, doen wij het dan verkeerd, ik bedoel, wij ervaren wel overlast en het is gewoon niet anders.

De voorzitter: Nee, maar het verschil is, net wat jij net zei, van hier gaat het om opvangen in uw buurt en de voorbeelden die ik noem gaat het om wonen en dat is precies wat meneer Tibboel zegt, je moet het anders gaan, een ander perspectief op gaan hebben.

Mevrouw Dubbelt: Ja, nou toevallig heb ik dan dat was gisteren of eergisteren, misschien dat iemand het ook heeft gezien, dat ze in een of andere wijk nieuwbouwappartementen waar ze dus mensen die uitstroonden uit het Leger des Heils willen plaatsen, nou, die hele buurt staat ook op zijn kop. En dat zijn dan gewoon mensen die uitgeplaatst kunnen worden, dus waar het Leger des Heils ook denkt van nou, we gaan ze verspreiden, dus geen gettobuurt, dan doen we hier een hele rits voor die mensen dat ze daar kunnen gaan wonen, nou, dat lukt ook niet.

Mevrouw Levering: Wij hebben afgelopen jaren 23 mensen volgens het concept van Housing First gehuisvest, dus inderdaad niet op een kluitje, maar verspreid over wijken en dat is in 70% van de gevallen gewoon heel succesvol geweest en de andere 30% hebben we het bijvoorbeeld over mensen die overleden zijn, dus eigenlijk is het succespercentage is hoger, maar door omstandigheden zijn mensen zeg maar, ja, uitgestroomd, bijna letterlijk, dus er zijn echt wel voorbeelden dat het anders kan, dus ik probeer u ook niet te zeggen van u doet het niet goed of zo hoor, maar meer om ook een beetje een tegengeluid te laten horen, dat wij ervaring hebben met gewoon goede voorbeelden, hoe het met goede begeleiding en een goede woning, dat mensen weldegelijk in een wijk kunnen wonen.

De voorzitter: Nou hebben we ook politie en handhaving aan tafel, wat is nou aanvaardbaar overlast? Hebben jullie daar een mening over? De heer Guler.

De heer Guler: Ja, dat is inderdaad best wel lastig te omschrijven, wat aanvaardbaar is. Het is voor mij natuurlijk moeilijk in te denken wat bewoners dagelijks ervaren, ja, het is echt lastig, ik kan daar geen echt antwoord op geven wat bepaalde, er is altijd een vorm van overlast bij een locatie wanneer er opvang is en wij proberen als handhavers, als politie overlast beheersbaar te maken en dat is het enige wat ik nu mee kan geven.

De voorzitter: Wil iemand van jullie daar nog op reageren, of gaan we...

De heer Zwanenburg: Ja, het is, de burgemeester had ook al gezegd, een opvanglocatie zonder overlast, nou, dat zal niet makkelijk zijn. Ja, het wonen in de stad of in een land, ik zag deze stelling, ik dacht ja, in sommige wijken heb je overlast van een opvanglocatie, soms is er horecaoverlast, jeugdoverlast, industriële overlast, ja, er is altijd wel een vorm van overlast, alleen ik ga met mijn collega van handhaving mee, die zegt ja, het moet binnen de perken blijven, het moet gewoon, overlast zijn ja waarvan je zegt, ja, oké, dit kunnen we allemaal wel een keer, kan ons allemaal een keer overkomen, maar niet overlast die dagdagelijks doorgaat en dat geldt eigenlijk voor al die vormen van overlast die ik net opnoemde. Dus wanneer is het beheersbaar, nou, dat is individueel, dat is ieder voor zich en als ik de actiegroep hoor en ik hoor de bewonersorganisatie, ja, daar zit ook wel een nuanceverschil in van, ervaren van de overlast van het Kromhout in dit geval.

De voorzitter: De heer Schalken.

De heer Schalken-den Hartog: Ja, we hebben het over overlast en eerder vanavond hadden we het ook al over het melden van overlast, dat een mevrouw ook zei van goh, er zou gewoon een apart telefoonnummer moeten zijn waar mensen bij een locatie zoals bij het Kromhout gewoon rechtstreeks een nummer kunnen bellen en ook snel, dat er snel actie wordt ondernomen. Heeft u dat misschien vaker gehoord of herkent u ook de signalen zoals aangegeven wordt, ja, we bellen, maar er komt niemand snel en zou wellicht zo'n apart nummer een oplossing zijn in deze situatie zoals die nu is?

De heer Kreukniet: Ja, in principe als ik nu naar de politie kijk, daar hebben we natuurlijk een algemeen 0900-nummer, of als het echt spoed is natuurlijk 112, ja en in sommige gevallen omdat het dan mijn wijk betreft, daar hebben sommige mensen ook mijn mailadressen of mijn nummer, dus, alleen ja, veel rechtstreekser kan het eigenlijk niet. Kijk, er wordt vaak al rechtstreeks gebeld, maar ja, ik ben er ook niet dag en nacht, dus echt bij de politie een ander nummer, dat is gewoon niet te organiseren, dat is gewoon onmogelijk, want dan word je toch gedwongen naar dat 0900-nummer als het in ieder geval alleen maar overlast betreft en geen spoed is.

De voorzitter: De heer Merx.

De heer Merx: Ja, dank u wel voorzitter. Ik zat nog even na te denken over dat Housing First principe en successen die we zojuist hoorden. Ik vraag me alleen wel af en misschien kan daar antwoord op gegeven worden, van welke categorie van mensen dat geschikt is, want ik kan me nauwelijks voorstellen dat iemand die zwaar drugsverslaafd is, psychische problemen heeft en misschien ook nog dat een beetje wegspoelt met wat alcohol 's morgens vroeg, dat dat een geschikte kandidaat is om eens in een woning in een wijk te worden geplaatst, want dan heb je gewoon een heel zorgteam daarbij nodig om dat in de gaten te houden, is mijn veronderstelling, maar ik nodig graag degene uit die zojuist het succes vertelt om te vertellen dat het wel mogelijk is.

De voorzitter: Mevrouw De Boer.

Mevrouw Levering: Ik, ja, ik wou net zeggen, ik kan die vraag niet beantwoorden, maar jullie weten heel goed wie je screent voor dat project.

Mevrouw De Boer: Ja, laat dit nou echt de zwaarste groep zijn die bij ons in de opvang of zelfs buiten verblijft, die mensen gaan juist in een Housing First traject, dat is juist voor de aller zwaarste categorie doelgroep die we in huis hebben en daarom is het ook zo ontzettend succesvol dat 70% of meer slaagt en het gewoon heel erg goed gaat met deze mensen.

De heer Merx: Ik wil dat, ik ben daar echt geïnteresseerd in, dat is echt de zware categorie mensen waar de mensen in Kromhout met name last van hebben, die moet je in een woning plaatsen in de wijk en dan lost het probleem zich op.

De voorzitter: De heer Merx, mevrouw De Boer.

Mevrouw De Boer: Dat klinkt misschien wat simpel, maar ik denk wel dat het een van de grootste oplossingen is dat mensen gewoon een eigen plek hebben met eigen privacy en een dak boven hun hoofd en hun eigen ruimte waar ze zelf keuzes maken hoe ze die inrichten en wie ze ontvangen en hoe ze hun toekomst vorm en inhoud geven en dat is inderdaad voor de aller zwaarste categorie en we zien daar gewoon hele gave dingen gebeuren, mensen die stoppen met drugsgebruik en drankgebruik, het is gewoon ontzettend succesvol.

De voorzitter: Wacht even hoor, er gaan vier microfoons tegelijk aan, ik kijk even naar die kant van de tafel, de heer De Vries hoor ik reageren?

De heer De Vries: Ja, nou, ik heb zelf heel lang in het werk gezeten en ik weet ook hoe moeilijk het is voor iemand om vanuit een zeg maar, een ingewikkelde situatie zelfstandig te moeten gaan wonen, want het maakt het leven namelijk alleen maar nog ingewikkelder in principe, je krijgt heel veel dingen naar je hoofd, je moet dingen regelen, voor jezelf zorgen, dat vereist heel veel inspanningen van de hulpverleners en ook het opbouwen van vertrouwen en dat heeft ook van je kop regelmatig te laten zien. Als je op deze schaal mensen wil uitplaatsen zeg maar, heb je wel voldoende personeel, kundig personeel daarvoor? Dat is even mijn vraag.

De voorzitter: Wie wil, ja, mevrouw De Boer.

Mevrouw De Boer: Jazeker, en die gaan we natuurlijk ook met andere zorgpartijen organiseren.

De voorzitter: Ik kijk nog heel even naar de tweede ring, of dat iemand nog wil reageren vanuit de raad op de stelling. Zo te zien is iedereen moe, wat ook begrijpelijk is, dus is eigenlijk even de laatste ronde, dat is een rondje aan deze tafel, de vraag: wat willen jullie politici meegeven? Even over nadenken, of heeft u direct, mevrouw Van Dongen.

Mevrouw Van Dongen: Ja, geen overlast ervaren, sommige overlast kun je ook organiseren, namelijk een opvanglocatie, daar in de buurt, de coffeeshop waar je het

halen kunt en de rode supermarkt die altijd zijn bier en zijn jonge jenever in de aanbieding heeft. Je kan die man wel wegstippen. Dan denk ik, wie heeft deze man nou de vergunning gegeven om zware alcoholische dranken op een steenworp afstand, sommige problemen, is mijn overtuiging, kun je ook zelf organiseren.

De voorzitter: We gaan een rondje, dus ik kom vanzelf aan, mevrouw Epker, heeft u nog iets wat u politici mee wilt geven vanavond?

Mevrouw Epker: Bij deze visie gaat het denk ik heel erg om recht doen, rechtdoen aan kwetsbare mensen in de samenleving en tegelijkertijd rechtdoen aan mensen die omwonend zijn en daar een balans in zoeken, dat is een hele ingewikkelde opgave, ik wens u daar heel veel succes mee, wij als beheergroep vinden dat er een hele mooie visie ligt, ja, wij hopen dat u daarmee aan de slag gaat en die visie ondersteunt en dat we na vijf jaar terug kunnen kijken en kunnen zeggen, nou he, kijk eens wat we met elkaar hebben bereikt. Dus ik hoop ook, de visie maakt me trots, ik hoop ook dat we over vijf jaar trots kunnen zijn en met een gevoel van nou, inderdaad trots, maar ook vertrouwen terug kunnen kijken, dus ik wens u daar heel veel succes mee.

De voorzitter: Namens alle raads- en commissieleden bedankt. De heer De Vries.

De heer De Vries: Ja, nou, wat ik wel even kwijt wil, is van dat het ook wel handig is voor de politici in Dordrecht om ook eens wat breder te kijken dan alleen maar wat er lokaal in Dordrecht allemaal gebeurt. Ga ook eens kijken van hoe komt het nou dat er nu eigenlijk aan de lopende band zeg maar mensen uit de GGZ die zich onbegeleidbaar opstellen zomaar met een kaartje naar het Leger des Heils worden gestuurd. Ik heb ook begrepen dat het bij jongeren ook vaak het geval is van, probeer nou eens te kijken van, ik heb zelf in die werksoorten gezeten, bij mij ging ook in de GGZ, maar er ging er nog nooit eentje de deur uit omdat die dwars lag, en dat gold voor, ik heb ook in de jeugdzorg gewerkt, ook geen jongere die dwarslag in de jeugdzorg werd eruit gezet, gebeurde gewoon niet.

De voorzitter: Mevrouw Dubbelt.

Mevrouw Dubbelt: Ja, het is een kwestie van vertrouwen. Mijn vertrouwen is op het ogenblik echt weg in de politiek, ik heb natuurlijk tien jaar geleden hadden we met politie, Leger des Heils, waar dan anderen gezegd hadden we keurige beheersplannen, daar melden we dit, het zou niet meer gebeuren, er zijn nog wel een paar bekenden die dit weten, daar is nooit wat van terechtgekomen en je ziet nu gewoon, ja, de grote stroom en ja, dan kunnen ze naar de Dirk, dan kan de Dirk weggaan, dan gaan ze naar de stad, het stikt van de dealers in de buurt, ik bedoel, ik zie het het laatste jaar alleen gewoon erger worden en ik snap gewoon niet, kom dan met die politiek of kom dan Leger, loop een keer mee, kijk een keer en praat dan verder, maar probeer wel het vertrouwen terug te winnen en laat ons niet zitten, want ik bedoel, wij zuigen het niet uit onze duim en het is gewoon heel erg en dan vooral die groep wat jij zegt, waar die huizen, daar lopen mensen daar krijg ik het kippenveld, die lopen dan te gebruiken, die lopen te trippen, je wordt er gewoon bang van en dat is wel overlast en ik laat mijn kinderen en kleinkinderen niet op straat en dan is er ook weer groep bijgekomen wat we

aangegeven hebben, ze worden een week weggehaald en ze staan er weer, laten we het met elkaar doen, maar win het vertrouwen terug en laten we nu weer niet iets zeggen dat ik hier over vijf jaar moet zeggen van, weet je nog vijf jaar geleden, hebben we dit met zijn allen afgesproken, is weer geen klap terecht van gekomen, want zo is het de afgelopen twintig jaar echt gegaan en als er een is die sociaal is en vindt dat alle mensen recht hebben op hulp, dan ben ik het en iedereen moet geholpen worden, maar dat moeten we wel met elkaar doen en gewoon mekaar eerlijk aan kunnen kijken en kunnen zeggen van we doen en niet zeggen van er is geen overlast, want dan kan het morgen stuk voor stuk aan iedereen laten zien. Dus ik hoop dat de gemeente en ook het Leger des Heils en de instanties mijn vertrouwen dit keer wel terug gaan winnen, ik ben heel erg benieuwd, in ieder geval bedankt iedereen vanavond.

De voorzitter: De heer Guler, wilt u ons als politie nog iets meegeven vanavond?

De heer Guler: Nou, het is echt lastig om daar een goed advies over te geven. Ik wens ook alle wijsheid die ze echt nodig moeten hebben om alle partijen mee te krijgen in een eindoordeel, het zal nogmaals echt niet meevallen, dus ik wens ze echt heel veel succes. Ik heb zelf ook niet de oplossing, anders had er echt een nobelprijs voor moeten uitgegeven worden denk ik, maar nee, heb ik niet.

De voorzitter: De heer Rijnsaard.

De heer Rijnsaard: Ja, ik sluit me grotendeels bij mijn collega aan, alleen ik denk dat het voor onze taak ligt om ook voor de mensen van de beheergroep en het actiecomité te kijken of er toch voordat ze het vertrouwen verloren hebben, om toch met zoveel mogelijk mensen in gesprek te blijven en te kijken wat wij vervolgens kunnen doen met de overlast.

De voorzitter: Mevrouw Van den Boogaard.

Mevrouw Van den Boogaard: Ja, allereerst de visie zoals die voor ons ligt, denk ik dat dat een heel mooi uitgangspunt is en de insteek om vooral te kijken naar het wonen en niet alleen naar opvang, dat ondersteunen we van harte, hebben we ook volop aan megedragen, bijgedragen en ik zou graag willen meegeven dat er ook ruimte moet zijn voor die maatwerken, het is wel af en toe genoemd, maar dat betekent dus niet dat de oplossingen zo klip en klaar geboden kunnen worden en de overlast van de ene op de andere dag stopt als er een nieuwe inrichting komt of een tweede opvanglocatie of wat er dan ook wordt geboden en dat er ook altijd ruimte moet zijn voor een stukje terugval of mensen daarin weer opnieuw kunnen begeleiden en ik hoop dat ook wij als hulpverlening wel die ruimte krijgen, om daarin ook wat empathie in te krijgen om het zo maar te zeggen.

De voorzitter: Mevrouw De Boer.

Mevrouw De Boer: Ja, ik hoop dat wij over vijf jaar niet meer nodig zijn en dat mensen überhaupt niet meer dakloos worden, want ik denk dat in de preventieve sfeer, te

voorkomen dat mensen dakloos worden, dat daar ook echt nog wel een grote opgave ligt.

De voorzitter: De heer Freeke.

De heer Freeke: Ik was blij met de laatste woorden van mevrouw Dubbelt. Als ik het een beetje vertaal, geen woorden, maar daden, op zijn Rotterdams is dat dan, dat is natuurlijk wel de grote stad die niet zo heel ver hiervandaan en dat is denk ik een uitdaging voor ons om daarmee aan de slag te gaan samen met de buurt, samen met u, samen met de gemeenten en ik voel het als mijn verantwoordelijkheid om ook dat handen en voeten te geven.

De voorzitter: De heer De Gruijter.

De heer Freeke: Ik vind het wel nodig, en het zou ook heel erg helpend zijn, even richting de politiek, om de visie wel snel vast te stellen.

De voorzitter: Dat was een kleine toegift. De heer De Gruijter.

De heer De Gruijter: Ja, dank, het is uw verantwoordelijkheid als politiek om hele ingewikkelde keuzes te maken, namelijk mensen rechtdoen, dat is eerder al gezegd vandaag, rechtdoen aan de kwetsbare mensen, rechtdoen aan de omwonenden. Ik denk dat de meest praktische stap is om heel snel die visie dan vast te stellen, want dan heb je een concreet handvat om mensen op aan te spreken en ook ons als maatschappelijke partners van de stad daarop aan te spreken, want dit vraagstuk is veel groter dan alleen het Leger of het gemeentebestuur, daar zullen we als partners van de stad echt samen aan moeten trekken.

De voorzitter: De heer Reiger.

De heer Reiger: Nou, daar kan ik me inderdaad bij aansluiten inderdaad, het is een probleem, tenminste een probleem, een uitdaging van de stad, niet onbekend, in andere landen genoeg voorbeelden, ik denk dat er genoeg expertise is in Nederland om dit op te pakken in eerste instantie denk ik niemand behoort last te hebben van een ander, onafhankelijk wat of welke situatie. Mocht dat wel zo zijn, dan ga je in gesprek met elkaar, dan ga je kijken naar een passende oplossing en dan vind ik vijf jaar een beetje ruim, dat zou volgende week al gerealiseerd moeten zijn.

De voorzitter: Mevrouw Den Ouden.

Mevrouw Den Ouden: Ja, ik vind het een heel mooie visie, dus ik denk ook dat het belangrijk is om hem snel vast te stellen, hij gaat uit van perspectief en herstelgericht werk, ik denk dat dat belangrijk is, dan sluit ik ook aan bij Jaap De Gruijter als je zegt, dit moet je vooral samen oppakken, samen het verschil, dus ook kijken als gemeente wat kan je doen met zorgverzekeraars en zorgkantoren om zo een domein overstijgend daarin nou ja, echt je meerwaarde te creëren. Wat ik als toegift nog wel even wil meegeven, is dat het ook belangrijk is als gemeenteraad om je te realiseren dat volgend

jaar een transitie plaats gaat vinden van de WMO naar de WOZ, waarbij een groot deel van het beschermd wonen van onze doelgroep in de WOZ terecht gaat komen en welke consequenties dat precies gaat hebben voor de zorg, is voor ons nog niet helemaal duidelijk, daar komen we pas in de zomer meer informatie over te horen.

De voorzitter: De heer Tibboel.

De heer Tibboel: Ik wil de politiek meegeven dat we samen aan de kraamkamer staan van iets moois en dat is die visie van opvang naar wonen. Hij beslaat vijf jaar, maar ik denk dat we nu in deze vijf jaar de basis moeten leggen en mee beginnen dat we er gaan bijdragen dat we dakloosheid echt gaan oplossen. En dat betekent dat aan het einde van die rit, dat we kunnen zeggen dat Dordrecht de gemeente is die begonnen is met het omslag in denken van opvang naar wonen en dat de gemeente Dordrecht ook zijn invloed landelijk heeft laten gelden, binnen de VNG bijvoorbeeld, om die gedachten landelijke opgeld te doen. Ik denk dat we dan een heel mooi kind hebben met zijn allen, waar we later nog heel veel plezier van kunnen gaan hebben.

De voorzitter: Mevrouw Levering.

Mevrouw Levering: Nou, het is al vaker gezegd, er ligt een mooie visie en laten we die gaan vaststellen en er samen mee aan de slag gaan. Even vanuit de positie als woningcorporatie, de omslag naar wonen dat betekent dat wij als corporatie straks heel veel nieuwe huurders gaan krijgen met een rugzakje, wat al vaker gezegd is, en dat kunnen we niet alleen, dat wordt ook gezegd, dus ik wil nogmaals benadrukken dat het samenwerken en een goed netwerk en voldoende middelen voor goede begeleiding dat, daar valt of staat het ook mee, want wij kunnen dat niet zonder zo'n netwerk en zonder die goede hulpverlening en ten tweede ook nog even des corporaties, voldoende sociale huurwoningen, ook op plekken waar ze nu niet zijn, het is vanavond ook al een paar keer genoemd, volgens mij heeft de raad er ook invloed op, ook op projecten van niet-corporaties om ook daar te kijken, waar kun je sociale huurwoningen maken en waar kunnen we kwetsbare mensen gaan huisvesten waar ze nu nog niet gehuisvest worden, dus dat zou ik graag mee willen geven.

De heer Zwanenburg: Als ik de visie lees, dan bekijken we hem als politieagenten vanuit overlast. Nou, dan lees ik dat het gaat over het terugbrengen van bedden, verspreiden van cliënten in kleinere groepen, nou, mijn ervaring is als je dat soort dingen loslaat op overlast, dat je een soort verdunning van je overlast krijgt, niet geconcentreerd, maar gedecentraliseerd, bedankt, goed woord, ja, mooi woord.

De heer Kreukniet: Ja, wat ik nog in ieder geval wil meegeven aan de politiek, dat alleen huisvesting gewoon niet de oplossing is, je moet echt per individu, per dakloze echt gaan kijken wat de problemen zijn en dat gaan oplossen. Wij als politie hebben juist dat we mensen juist uit woningen zetten, omdat ze heel veel overlast aan bewoners veroorzaken, want, dus als je mensen zomaar een huis geeft zonder het probleem van die personen op te lossen, ja, dat gaat goed voor een week, maar dan zijn we ook weer klaar, dus kijk gewoon echt, ja, per individu en ga het dan echt goed aanpakken.

De voorzitter: Alle deelnemers aan de tafel, ontzettend bedankt dat jullie het zo laat met ons hebben willen maken vanavond, dus bedankt voor jullie tijd. Aan de commissie Sociaal de vraag, is het akkoord als wij de visie opvang volgende week in de commissievergadering behandelen inhoudelijk? Ik zie geen nee-schudders.

12.Sluiting

De voorzitter: Dan doe ik u hierbij een procesvoorstel om de overige agendapunten uit te stellen tot volgende week en de commissievergadering af te sluiten en de commissie Bestuur en Middelen sluit ook af bij dezen.

CONCEPT